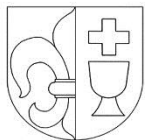

LEDČICKÉ NOVINY

XVII. ročník, červenec-říjen 2016

Vážení spoluobčané,

v úvodu těchto Novinek bych chtěla ještě jednou poděkovat Vám všem, kteří jste jakýmkoliv způsobem pomáhali ať už s organizací, přípravou, samotným průběhem nebo jste svým působením byli přímo součástí programu zářijových oslav. Bez Vaší pomoci by naše společné oslavy neměly, troufám si říci, tak zdárný průběh.

Chtěla bych Vás informovat o rozpracovaných projektech obce a těch, které chystáme. Jednou z právě dokončovaných akcí je oprava zdi evangelického hřbitova a jeho okolí. Můžeme ji realizovat díky podpoře Ministerstva zemědělství ČR, z programu nazvaného Údržba a obnova stávajících kulturních prvků venkovské krajiny. Dostali jsme na ni státní příspěvek ve výši 700 tisíc korun. Určitě se najde řada kritiků, kteří budou hrdat, že by se za ty peníze mohla postavit zeď nová. Jenomže uvedené ministerstvo preferuje opravy památek místního významu a tou evangelický hřbitov beze sporu je.

Dalším rozestavěným objektem je sociální zázemí sportoviště na Skalce. Věřím, že do zimy se podaří dokončit hrubou stavbu. Kompletně musí být dokončena do 30. června 2017. Tento projekt je podporován Krajským úřadem Středočeského kraje z Fondu rozvoje obcí a měst - Velké projekty, částkou ve výši 6,5 milionů korun.

Známe i podobu připravovaného domu s pečovatelskou službou a komunitním centrem. Pokud vše půjde podle plánu, měli bychom do konce tohoto roku požádat o dotaci Ministerstvo pro místní rozvoj ČR.

Co se týče rekonstrukce školy, stále čekáme na vyjádření Krajské hygienické stanice, aby mohlo být vydáno stavební povolení. O finanční příspěvek budeme žádat z Integrovaného regionálního operačního programu.

Ministerstvo zemědělství nedávno vyhlásilo dotační program Rekonstrukce, opravy odbahnění nerybochovných rybníků. Zkusíme v něm uspět s naším projektem Úprava rybníční soustavy, která se týká všech tří rybníků v zastavěné části obce.

Podstatné změny by měl zaznamenat i sběrný dvůr, rozšířena budou sběrná hnízda na tříděný odpad. Tento projekt bude podán do konce měsíce listopadu do Operačního programu životního prostředí.

Bylo vydáno Územní rozhodnutí pro stavbu infrastrukturních sítí na Ladech, které se podstatně legislativně zdrželo, a to kvůli nutnosti dořešit pozůstalost jednoho z majitelů sousedních pozemků. Následovat bude příprava projektu s cílem získat stavební povolení a následně samotná realizace. K té bychom mohli přistoupit v příštím roce.

Poděkováním jsem začala, poděkováním skončím. Zvláštní dík totiž patří členům Jednotky sboru dobrovolných hasičů Ledčice, kteří letos v říjnu pohotově zasahovali při požáru na soukromém pozemku na

Ladech, způsobeném explozí propan-butanové lahve. Dále děkuji všem, kteří se podíleli na přípravě a průběhu Svatováclavského pochodu Naučnou stezkou praotce Čecha. Za krásného podzimního počasí si zde děti a dospělí mohli v různých disciplínách prověřit své dovednosti. I kdyby nevyzkoušeli nic z připravené bohaté nabídky, „jen“ procházka s výhledem na Říp stála určitě za to. Ostatně, jak krásné je v našich zákoutích, můžete vidět na fotografii. Letošní podzim co do barev byl a je opravdu výjimečný. Přeji Vám, abyste si krásného počasí užívali co nejdéle a zimu přečkali ve zdraví. Možná k tomu přispěje i ledčický adventní program.

Jiřina Michovská

Malá ledčická

kronika

Blahopřejeme

Od července do října letošního roku narozeniny oslavili:

50 let Veverková Eva čp. 46, 50 let Hájková Dana čp. 239, 50 let Veverka Zdeněk čp. 46, 50 let Bíža Josef čp. 173, 55 let Kolář Karel čp. 225, 60 let Rubínová Milena čp. 143, 60 let Hančlová Marta čp. 170, 60 let Tydlitát Josef čp. 2016, 65 let Horký Jiří čp. 197, 65 let Dneboská Ivana čp. 192, 65 let Škabraha Antonín čp. 4, 70 let Titěrová Jaroslava čp. 218, 70 let Švec Jaroslav čp. 162, 80 let Justová Marta čp. 97, 81 let Tydlitátová Hana čp. 206, 82 let Tichá Anna čp. 171, 83 let Šimralová Marie čp. 198, 83 let Justa Václav čp. 97, 83 let Hýbl Václav čp. 153, 86 let Uhrová Miluše čp. 147, 89 let Bušilová Růžena čp. 48, 89 let Černá Olga čp. 177.

Všem oslavencům do dalších let přejeme hodně zdraví, klidu a pohody!

Jejich život se naplnil

S lítostí oznamujeme, že nás ve věku 61 let opustil Josef Došek čp. 103, ve věku 91 let Miloslava Jansová čp. 88 a ve věku 76 let Kříčková Anna čp. 54.

Čest jejich památce!

Ledčický advent

11. listopad - U Cinků 15:30 - Divadelní představení pro děti z cyklu základy společenského chování
1. díl **Evelínko, nauč se pozdravit!** - pozdravy a představování
Základní škola 17:00 - **Lampionový průvod**
17. listopad - U Cinků 14:30 - **Vítání občánků**
U Cinků 16:00 - Vernisáž výstavy NPÚ Výstava **Dobrovíz v náruči památkové péče aneb Včera, dnes a „kdyby“**
26. listopad - U Cinků 15:00 - **Výstava betlémů a otevření Ledčického vánočního jarmarku**
U Cinků 17:00 - Tradiční 1. adventní koncert zkušených kytaristů a zpěváků
Dicka Overdevesta a Petra Puka
27. listopad - U Cinků 14:00 - 17:00 hodin - **Výstava betlémů a Ledčický vánoční jarmark**
1. prosinec - U Cinků 16:00 - **Vánoční senior klub**
4. prosinec - U Cinků 14:00 - 17:00 hodin - **Výstava betlémů a Ledčický vánoční jarmark**
U Cinků 14:30 - Divadelní představení pro děti zaměřené na vánoce a vánoční zvyky
Vánoce v celém světě – „Evelínko, Santa není Ježíšek!“
5. prosince - Na návsi 18:00 - **Rozsvícení Vánočního stromu**, vystoupení dětí **MŠ a ZŠ**
hraje **Podřipské žesťové kvinteto**
10. prosince - zájezd - **Adventní Drážďany**, cena Kč 450,-/osobu
11. prosince - U Cinků 14:00 – 17:00 hodin - **Výstava betlémů a Ledčický vánoční jarmark**
17. prosince - kostel sv. Václava 16:00 - **Česká mše vánoční J. J. Ryby**
koncert Ledčického příležitostného sboru a orchestru
18. prosince - U Cinků 14 - 17 hodin - **Výstava betlémů a Ledčický vánoční jarmark**
24. prosince - kostel sv. Václava v Ledčicích 21:00 hodin - **Zpívání vánočních koled** - účinkují všichni ledčičtí

Pro ty, kteří se chtějí zapojit do příprav adventu:

8. listopadu U Cinků od 15 hodin – příprava betlémů (ze slaneho a perníkového těsta), glazování keramiky
14.-15. listopadu U Cinků od 15 hodin – pečení vánočního cukroví
22. listopadu U Cinků od 15 hodin – příprava výstavy vánočních betlémů
24. a 25. listopadu U Cinků od 15 hodin - vánoční dekorace a adventní věnce, příprava jarmarku a muzea

Aktualitky

Zápis ze zasedání Zastupitelstva obce Ledčice konaného dne 15. 9. 2016 od 18,30 hodin U Cinků

Program veřejného zasedání:

1. Zahájení
2. Určení zapisovatele, ověřovatelů zápisu a kontrola zápisu
3. Program
4. Smlouva o zřízení věcného břemene
5. Výběrová řízení - DPS
6. Různé: a) Rozpočtové opatření č. 4
b) Přípojka plynu k sociálnímu zázemí sportoviště
7. Diskuze

Bod 4)

Smlouva o zřízení věcného břemene – služebnosti IV-12-6017603/1

Návrh usnesení

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje Smlouvu o zřízení věcného břemene – služebnosti č. IV-12-6017603/1 Ledčice – kabelové vedení NN a přípojkové skříně na pozemcích par. č. 1004/13, 1591/5, 3346, 3347, 3351, 3352 a 3467.

Výsledek hlasování: Pro 9 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 47 bylo schváleno.

Bod 5)

Výběrová řízení na projekt DPS s komunitním centrem

Předsedající seznámila přítomné s výběry na dodavatele projektové dokumentace DPS, která proběhla v době letních prázdnin.

Výběrů se účastnily dvě firmy, a to Rila s.r.o. Praha a Architekti s.r.o. Praha, každá v samostatném řízení.

Z projednávání vyplynulo, že návrh předložený firmou Rila s.r.o. Praha je přijatelnější.

Tomáš Uher navrhl, pokud to bude možné, aby na projektu pracovala firma Rila s.r.o.

Návrh usnesení

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje předložený návrh zastupitele Tomáše Uhra, aby na projektové dokumentaci DPS pracovala firma Rila s.r.o., Kamzíková 6/543, Praha 1

Výsledek hlasování: Pro 9 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 48 bylo schváleno.

Bod 6)

Různé:

a) Rozpočtové opatření č. 4

Předsedající seznámila přítomné s Rozpočtovým opatřením č. 4, které schválila rada dne 4. 8. 2016.

Návrh usnesení

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje Rozpočtové opatření č. 4

Výsledek hlasování: Pro 9 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 49 bylo schváleno.

b) Přípojka plynu k sociálnímu zázemí sportoviště

Předsedající seznámila přítomné se zahájenou stavbou sociálního zázemí na fotbalovém hřišti.

Smlouvy - koordinátor BOZP, autorský dozor, TDI

Projektant navrhuje zřídit STL přípojku plynu, z důvodů provozu.

Návrh usnesení:

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje výstavbu STL přípojky plynu a smlouvy koordinátora BOZP, TDI a autorského dozoru pro stavbu sociálního zázemí sportoviště.

Výsledek hlasování: Pro 9 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 50 bylo schváleno.

Bod 7)

Diskuze

- Starostka obce poděkovala všem, kteří pomáhali s přípravou a organizací a celkovým zajištěním oslav. Zároveň vyjádřila nespokojenost s cenami za nápoje ve stánku občerstvení.
- Starostka obce poděkovala členům JSDH za průběžné zásobování vodou, a to hřbitovů a stavební firmy, která opravuje hřbitovní zeď.
- Rovněž starostka obce poděkovala kynologům a členům mysliveckého spolku za uspořádání Dne dětí a zvířat.
- Starostka obce požádala sportovce, aby společně prodiskutovali další záměr s kabinami na Cikánci – možnost prodeje z důvodů stálých plateb elektřiny, údržby atd.
- Zastupitel Jakub Mareš vznesl dotaz na zalévání fotbalového hřiště – starostka odpověděla, že bude řešeno samostatně mimo tuto stavbu.
- Starostka obce informovala o stavu projektu „Přístavba a nástavba budovy ZŠ“, problém s KHS Mělník – průběžně řešen.
- JSDH Ledčice ve spolupráci s MS – pořádají Svatováclavský běh 24. 9. 2016 od 14 hodin na Naučné stezce praotce Čecha.

Rozsvícení největšího košíkářského betléma na světě

Vážení přátelé,

*dovoluji si Vás pozvat na **odhalení a rozsvícení největšího košíkářského betléma na světě.***

Město Neratovice, v čele s paní starostkou Mgr. Lenkou Mrzilkovou, se rozhodlo vytvořit pro své obyvatele betlém,

kteří by vyjadřoval řemeslnou tradici našeho regionu. Volba, na radu Petra Svobody, zástupce ředitele Společenského domu, padla na košíkářské řemeslo, které v naší oblasti kvetlo až do roku 1989.

Dostalo se mi té cti, že jsem byl osloven, abych zmiňovaný betlém vytvořil. Začaly vznikat výtvarné návrhy, které bylo nutno úzce konzultovat s lidovou umělkyní – košíkářkou Zuzanou Tilajcsikovou z Veltrus, aby se daly do souladu s vlastnostmi proutí a košíkářskými technikami. Následně odborná firma Štěpána Horta vyrobila sochařskou technikou kovové konstrukce pro figury i pro betlémskou stáj. Ty paní Tilajcsiková opletla, přičemž využila své brilantní zručnosti a na betlému prezentovala mnohé sofistikované košíkářské vzory. Po opletení se všechny

objekty impregnovaly horkou fermeží a posléze zlatily. Vznikl tak unikátní betlém, který nemá v Evropě obdoby. Myšlenka je, aby každý rok vznikly další figury – darovníci, andělé, králové - a betlém by se tak stále rozšiřoval.

*Slavnostní odhalení díla se uskuteční na náměstí Republiky v rámci otevření Neratovického adventu v neděli **4. 12. v 18.00 hodin**. Kmotry betléma budou mj. členové Národního divadla Jiří Štěpnička a sopranistka evropského věhlasu, Dana Burešová. Betlém bude zdobit centrum města až do svátku Tří králů, do 6. 1.*

Díky své jedinečnosti se neratovický betlém stane důstojnou součástí slavné kolekce okolních betlémů. Mezi ty nejslavnější patří nejstarší zaalpský oblékaný kloubový betlém ze 17. století z kostela sv. Víta v Kostelci nad Labem (figury mají vlasy z pravých lidských vlasů a výměnné hlavy, kupř. figury pastýřů se 6. 1. převléknou do jiných kostýmů a vymění se jim hlavu a v betlému se tak objeví figury tří králů). Dalším unikátem je cibulářský betlém z chrámu sv. Petra a Pavla ze Všetat, který vytvořil v letech 1943 – 1944 profesionální řezbář Danián Pešan. Téměř každá z devatenácti figur nese cibuli, čímž upomíná na zdejší cibulářskou tradici. Nejmladším unikátem je keramický svícňový betlém z Ledčic, který čítá několik desítek figur. Jeho autorkami jsou členky Kumštovního klubu ledčických žen a dívek.

Neratovice tak založily novou tradici, která je nejen oslavou a připomenutím pravého smyslu adventu a Vánoc, ale i poctou řemeslu a lidské dovednosti.

Miroslav Král

Povinné kontroly kotlů v roce 2016

Podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. h) zákona 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, je **provozovatel spalovacího stacionárního zdroje na pevná paliva o jmenovitém tepelném příkonu od 10 do 300 kW včetně, který slouží jako zdroj tepla pro teplovodní soustavu ústředního vytápění**, povinen provádět jednou za dva kalendářní roky prostřednictvím osoby, která byla proškolená výrobcem spalovacího stacionárního zdroje a má od něj udělené oprávnění k jeho instalaci, provozu a údržbě, kontrolu technického stavu a provozu zdroje a předkládat na vyžádání obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doklad o provedení této kontroly vystavený odborně způsobilou osobou potvrzující, že spalovací stacionární zdroj je instalován, provozován a udržován v souladu s pokyny výrobce a zákonem. Provozovatelem zdroje se rozumí právnická nebo fyzická osoba, která zdroj skutečně provozuje; není-li taková osoba známá nebo neexistuje, považuje se za provozovatele vlastník spalovacího stacionárního zdroje. **Provozovatel spalovacího stacionárního zdroje je povinen zajistit provedení první kontroly technického stavu a provozu zdroje podle § 17 odst. 1 písm. h) nejpozději do 31. prosince 2016.**

V praxi to tedy znamená, že i domácnosti si budou muset do konce roku 2016 nechat zkontrolovat technický stav kotle na tuhá paliva, s nímž vytápějí svůj rodinný dům. Napřesrok totiž po nich mohou obecní úředníci chtít doklad, zda je kotel v pořádku a je provozován v souladu se zákonem a s pokyny jeho výrobce. Pokud ho majitel nepředloží, hrozí mu pokuta až 20 000 Kč.

Seznam odborně způsobilých osob proškolených pod dohledem Hospodářské komory ČR bude zveřejňován Hospodářskou komorou ČR na jejich webových stránkách (www.hkcr.cz). V případě spalovacích stacionárních zdrojů, jejichž výrobce již zanikl nebo není zjistitelný, může kontrolu technického stavu, provozu a instalace provádět odborně způsobilá osoba proškolená jiným výrobcem stejného typu spalovacího zdroje (stejný způsob spalování, stejná nebo obdobná konstrukce spalovacího stacionárního zdroje).

Fyzickým i právnickým osobám proto doporučujeme pro zajištění technické kontroly technického stavu a provozu kotle využít níže uvedený seznam [OZO <http://www.aptt.cz/opraveni-ozo.php>](http://www.aptt.cz/opraveni-ozo.php), kde je možno nalézt i sdělení MŽP s podrobným popisem předmětu a rozsahu kontroly včetně vzoru dokladu o kontrole. Seznam je průběžně doplňován.

Obec Ledčice k této Novele Zákona o ochraně ovzduší [č. 201/2012 Sb.](#), která stanoví povinnost realizovat u kotlů na pevná paliva od 10 kW první kontrolu nejpozději do 31. prosince 2016, **oslovila** firmu Fleetcom, s.r.o., Bránická 1325/91, 147 00 Praha 4 – Braník, IČ 291 35 389 – Dům kotlů cz., **kteřa nabízí zajištění povinných prohlídek kotlů. Tato povinnost se vztahuje i na nově zakoupené kotle.**

Firma má pracovníky proškolené na značky těchto výrobců kotlů na tuhá paliva: **Dakon, Vidadrus, Slokov Variant, Attack, Agromechanika, Benekov, Atmos, Buderus, Ekoefekt, EkoScroll, Kovarson, Opop, Ponast, Verner, Rojek, Varimatik a další např. EMKA nebo kotlů domácí výroby.**

Termín revizí v naší v obci je stanoven na 13. 12. 2016. Tuto službu mohou zájemci objednat do 21. listopadu v kanceláři na Obecního úřadu v Ledčicích a k objednatce je třeba připojit tyto informace: jméno, adresu, telefon, email, značku a typ kotle. Zástupce firmy bude ještě žadatele před revizemi telefonicky kontaktovat.

Ceny se odvíjí dle počtu revizí v obci:

- **1 revize v obci (včetně dopravních nákladů) Kč -1 200,- bez DPH**
- **30 revizí v obci (včetně dopravních nákladů) Kč- 1 000,- bez DPH**

Revizní technici se prokazují průkazkou firmy FleetCom s.r.o. „Dům kotlů“.

Průběh revize: zákazníci na místě technikovi nic nehradí, následně emailem nebo poštou firma zasílá osvědčení o provedené revizi a fakturu k uhrazení. Kotel není potřeba chystat - dle zákona může být v jakémkoli stavu (v tomto případě jej již topná sezona, tak se v kotli bude standardně topit). Trvání revize cca 30-40 minut.

Píšete nám

Dobrý den, tímto děkuji paní starostce a všem organizátorům za velmi pěkné oslavy výročí obce i základní školy. Rovněž tak za uskutečněné setkání rodáků včetně výborného pohoštění.
Vlasta Urbanová

Milá Ivanko a Toničku. Moc děkujeme za krásný den. Poděkuj prosím všem, kteří se na organizaci tohoto setkání podíleli. Všem, kteří se o nás starali, připravovali občerstvení i přebohatý program. Všem Vám patří neskonale obdiv, úcta a uznání. Jste výborná parta.
Díky Fanda a Jana Vokálovi

Vážená paní starostko,

Chtěla bych Vám poděkovat za pozvánku na oslavy první písemné zmínky o Ledčicích a 130. výročí otevření místní školy. Zúčastnila jsem se koncertu barokní hudby v kostele, bylo to moc pěkné, ale závěr s Ledčickým příležitostným sborem mě přímo nadchl. U Cinků ve společenské místnosti nás přivítala paní Ivanka Plicková a sdělila nám tolik zajímavostí z Ledčic a přichystala nám ještě celou fotografickou dokumentaci. Potěšilo mě, že jsem tam našla i fotografii moji maminky, sedící v první lavici. Pohoštění, které nám připravily ledčické ženy jsem nečekala. Poděkujte jim, prosím, za nás všechny, kteří jsme zúčastnili. Jistě každá má svou rodinu a ony obětovaly pro nás hodně svého času. A Obecní úřad vynaložil značnou částku peněz. Také děkujeme za dárky. Paní ředitelce a paním učitelkám děkujeme za možnost zhlédnout, jak vypadá škola dnes, proti tomu, jak vypadala za našich školních let. My jsme měli jen dvoutřídku, bez tělocvičny, bez kuchyně a jídelny, bez mateřské školy a školní zahrady, na které se děti mohou dnes opravdu vyřádit. Také vystoupení dětí bylo pěkné a já za ním vidím obětavou práci učitelů i dětí. Vážená paní starostko, hodně se toho změnilo v Ledčicích a občané dobře věděli, koho si mají zvolit starostkou, která bude obětavá a bude se starat, co obec nejvíce potřebuje. Vy zase znáte své občany a dovedete si vybrat do obecního výboru rozumné, spolehlivé a obětavé spolupracovníky. Ledčicím přeji, aby pod Vaším vedením a Vašimi spolupracovníky obec i nadále vzkvétala.
Srdečně zdraví Zdenka Krumpholcová rozená Bartošová

Cesty příměstskou dopravou

Okolí hl. m. Prahy je rozděleno na sedm vnějších pásem. Ledčice jsou v pásmu 4. Zařazení stanic a zastávek do tarifních pásem je uvedeno v jízdních řádech, které najdete na webových stránkách <http://pid.idos.cz/spojeni>. Více informací najdete na <https://ropid.cz>, případně v tištěné podobě na obecním úřadě. ROPID připravuje nové jízdní řády. V současnosti je v návrhu linka 496 ve směru Ledčice-Kralupy n. V. a zpět. Měla by navazovat na linku 646 Ledčice-Roudnice n. L., která je již v provozu. Oba spoje by na sebe měly čekat.

496 Pracovní den (×)

Ledčice - Nová Ves - Kralupy n.Vlt.

Návrh

	TP	▲	▲	▲	▲	▲	▲
Ledčice	4	5:50	6:58	10:05	13:05	15:05	17:05
x Ledčice,Rozc.	4	5:51	6:59	10:06	13:06	15:06	17:06
Nová Ves	4	5:55	7:03	10:10	13:10	15:10	17:10
x Nová Ves,Nové Ouholice	4	5:58	7:06	10:13	13:13	15:13	17:13
x Nová Ves,Rozc.	4	7:05	7:05	7:05	7:05	7:05	7:05
x Nová Ves,Vepřek,U Fary	4	7:08	7:08	7:08	7:08	7:08	7:08
x Nová Ves,Nové Ouholice,U Hř.	4	7:10	7:10	7:10	7:10	7:10	7:10
Nová Ves,Staré Ouholice	3	7:14	7:14	7:14	7:14	7:14	7:14
x Nelahozeves,Rozc.Staré Ouholice	3	6:01	7:16	10:16	13:16	15:16	17:16
Nová Ves,Mířejovice,Most	3	6:03	7:18	10:18	13:18	15:18	17:18
Veltrusy	3	6:05	7:20	10:20	13:20	15:20	17:20
Kralupy n.Vlt.,Kaučuk	3	6:09	7:24	10:24	13:24	15:24	17:24
Kralupy n.Vlt.,Lobeček	3	6:12	7:27	10:27	13:27	15:27	17:27
Kralupy n.Vlt.,Městský úřad	3	6:14	7:29	10:29	13:29	15:29	17:29
Kralupy n.Vlt.,Žel.st.	3	6:15	7:30	10:30	13:30	15:30	17:30

496 Pracovní den (×)

Kralupy n.Vlt. - Nová Ves - Ledčice

Návrh

opačný směr	TP	▲	▲	▲	▲	▲	▲
Kralupy n.Vlt.,Žel.st.	3	6:20	9:25	12:25	14:25	16:25	18:25
Kralupy n.Vlt.,Městský úřad	3	6:21	9:26	12:26	14:26	16:26	18:26
Kralupy n.Vlt.,Lobeček	3	6:23	9:28	12:28	14:28	16:28	18:28
Kralupy n.Vlt.,Kaučuk	3	6:25	9:30	12:30	14:30	16:30	18:30
Veltrusy	3	6:30	9:35	12:35	14:35	16:35	18:35
Nová Ves,Mířejovice,Most	3	6:32	9:37	12:37	14:37	16:37	18:37
Nová Ves,Staré Ouholice	3	7:00	10:05	13:05	15:05	17:05	19:05
x Nelahozeves,Rozc.Staré Ouholice	3	6:33	9:38	12:41	14:41	16:41	18:38
x Nová Ves,Nové Ouholice	4	6:36	9:41	12:44	14:44	16:44	18:41
Nová Ves	4	6:39	9:44	12:47	14:47	16:47	18:44
x Ledčice,Rozc.	4	6:43	9:48	12:51	14:51	16:51	18:48
Ledčice	4	6:45	9:50	12:53	14:53	16:53	18:50

646

Ledčice-Roudnice n.Labem

Doprava Ústeckého kraje

Informace a podněty: www.dopravauk.cz

Platí od 1.5.2016 do 10.12.2016

Linka 552646: Preprava zajišťuje: ČSAD Slaný a.s. Lacinova 1366,274 80 Slaný; tel.: 312 572 111, 312 522 210

PRACOVNÍ DNY																				SOBOTA + NEDĚLE			
Číslo spoje:		102	104	106	130	108	132	110	112	114	140	134	116	118	120	122	124	126	144	152	154	156	158
Zóna	Zastávka	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲	▲
699	Ledčice,rozc.			6:46				10:03		12:56				15:03		17:03	18:03			11:20	15:20	19:20	21:04
699	Ledčice	4:52	5:56	6:48				10:04	11:57	12:57			14:06	15:04	15:55	17:04	18:04	21:05		11:21	15:21	19:21	21:05
698	Horní Beřkovice,žel.st.																						
698	Horní Beřkovice				7:05																		
695	Černouček	4:54	5:58	6:50				10:06	11:59	12:59			14:08	15:06	15:57	17:06	18:06	21:07		11:23	15:23	19:23	21:07
696	Mnetěš	4:57	6:01		7:18	7:21		10:09	12:02	13:02				15:09	16:00	17:09	18:09	21:10		11:26	15:26	19:26	21:10
695	Černouček	5:00	6:04					10:12	12:05	13:05					16:03	17:12	18:12	21:13		11:29	15:29	19:29	21:13
694	Ctiněves	5:02	6:06	6:54	7:24	7:26		10:14	12:07	13:07			14:12	15:13	16:05	17:14	18:14	21:15		11:31	15:31	19:31	21:15
694	Ctiněves,žel.st.	5:04	6:08	6:56	7:26	7:28		10:16	12:09	13:09			14:14	15:15	16:07	17:16	18:16	21:17		11:33	15:33	19:33	21:17
685	Krabčice,Rovně,váha			7:03		7:35						14:08								11:36	15:36	19:36	21:20
685	Krabčice,Rovně,rozc.1.0	5:07	6:11		7:31			10:19	12:12	13:12			14:17	15:18	16:10	17:19	18:19	21:20		11:39	15:39	19:39	21:23
685	Krabčice	5:10	6:14	7:06		7:34	7:37	10:22	12:15	13:15		14:10	14:20	15:21	16:13	17:22	18:22	21:23		11:39	15:39	19:39	21:23
685	Krabčice,Vesce,rozc.1.0	5:12	6:16	7:08		7:36	7:39	10:24	12:17	13:17		14:12	14:22	15:23	16:15	17:24	18:24	21:25		11:41	15:41	19:41	21:25
661	Roudnice n.L.,Čihadla	5:14	6:18	7:10				10:26	12:19	13:19	14:14	14:14	14:24	15:25	16:17	17:26	18:26	21:27	22:12	11:43	15:43	19:43	21:27
661	Roudnice n.L.,Butonie																						
661	Roudnice n.L.,Interná	5:16	6:20	7:12	7:41	7:40	7:43	10:28	12:21	13:21				15:27	16:19			21:29		11:45	15:45	19:45	21:29
661	Roudnice n.L.,aut.nádr.	5:20	6:24	7:16	7:45	7:44	7:47	10:32	12:25	13:25	14:17	14:17	14:27	15:31	16:23	17:29	18:29	21:33	22:14	11:45	15:45	19:45	21:33
661	Roudnice n.L.,žel.st.			6:25							14:20	14:20						21:36	22:16				21:36

646

Roudnice n.Labem-Ledčice

Doprava Ústeckého kraje

Informace a podněty: www.dopravauk.cz

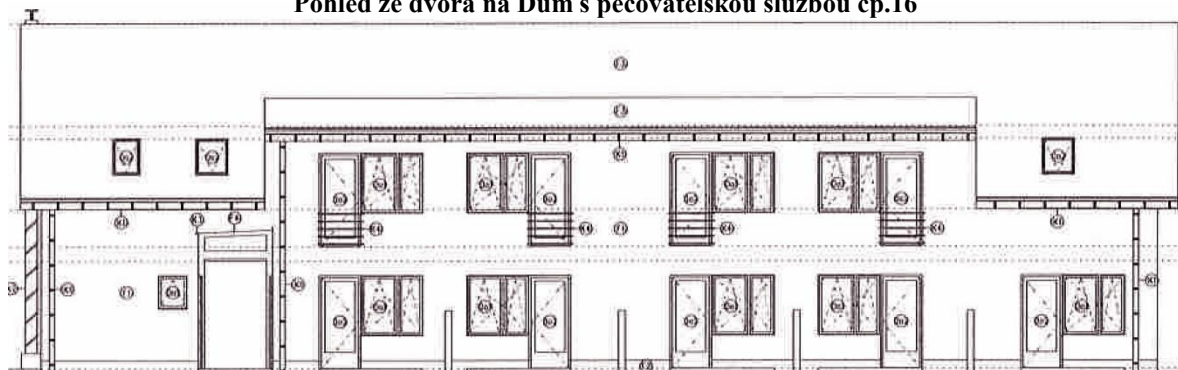
Platí od 1.5.2016 do 10.12.2016

Linka 552646: Preprava zajišťuje: ČSAD Slaný a.s. Lacinova 1366,274 80 Slaný; tel.: 312 572 111, 312 522 210

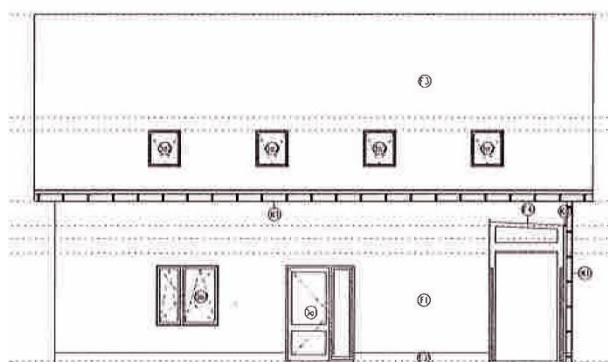
		PRACOVNÍ DNY																		SOBOTA + NEDĚLE				
Číslo spoje:		101	105	141	131	107	109	111	143	113	133	115	117	119	121	123	145	125	151	153	155	157		
Zóna	Zastávka	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒52 ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒52 ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒	☒ ☒ ☒		
661	Roudnice n.L.,žel.st.	5:20		6:26					13:18									21:41	22:16			21:41		
661	Roudnice n.L.,aut. nádr.	☐	6:07	☐		9:27	11:27	12:27		13:37	13:54	14:31	15:27	16:27	17:27	18:57		☐		10:09	14:09	18:09	☐	
661	Roudnice n.L.,Interná		6:08			9:28	11:28	12:28		13:39	13:56	14:32	15:28	16:28	17:28	18:58		☐		10:10	14:10	18:10	☐	
661	Roudnice n.L.,Butonie	5:22		6:28			☐	☐				☐	☐	☐	☐	☐		☐						
661	Roudnice n.L.,Čihadla	5:29	6:10			9:30	11:30	12:30	13:26	13:41	13:58	14:34	15:30	16:30	17:30	19:00	21:49		☐		10:12	14:12	18:12	21:41
685	Krabčice,Vesce,rozc.1.0	5:31	6:12			9:32	11:32	12:32		13:43	14:00	14:36	15:32	16:32	17:32	19:02		☐		10:14	14:14	18:14		
685	Krabčice	5:33	6:14			9:34	11:34	12:34		13:45	14:02	14:38	15:34	16:34	17:34	19:04		☐		10:16	14:16	18:16		
685	Krabčice,Rovně,rozc.1.0	5:35	6:16			9:36	11:36	12:36		13:47		14:40	15:36	16:36	17:36	19:06		☐		10:18	14:18	18:18		
685	Krabčice,Rovně,váha	☐	☐								14:05	☐	☐	☐	☐	☐		☐						
694	Ctiněves,žel.st.	5:39	6:20		6:45	9:40	11:40	12:40		13:51		14:44	15:40	16:40	17:40	19:10		☐		10:22	14:22	18:22		
694	Ctiněves	5:40	6:21		6:49	9:41	11:41	12:41		13:52		14:45	15:41	16:41	17:41	19:11		☐		10:23	14:23	18:23		
695	Černouček	5:43			6:52	9:44	11:44	12:44		13:55		14:48	15:44	16:44	17:44	19:14		☐		10:26	14:26	18:26		
696	Mnetěš	☐	6:26			9:47	11:47	12:47		13:58		14:51	15:47	16:47	17:47	19:17		☐		10:29	14:29	18:29		
695	Černouček	☐	6:30			9:51	11:51	12:51		14:02		14:55	15:51	16:51	17:51	19:21		☐		10:33	14:33	18:33		
698	Horní Beřkvice	☐	☐		6:58													☐						
698	Horní Beřkvice,žel.st.	☐	☐															☐						
699	Ledčice	5:46	6:33			9:54	11:54	12:54		14:05		14:58	15:54	16:54	17:54	19:24		☐		10:36	14:36	18:36		
699	Ledčice,rozc.		6:35			9:56	11:56	12:56				15:00		16:56	17:56			☐		10:38	14:38	18:38		

Návrh Domu s pečovatelskou službou a komunitním centrem

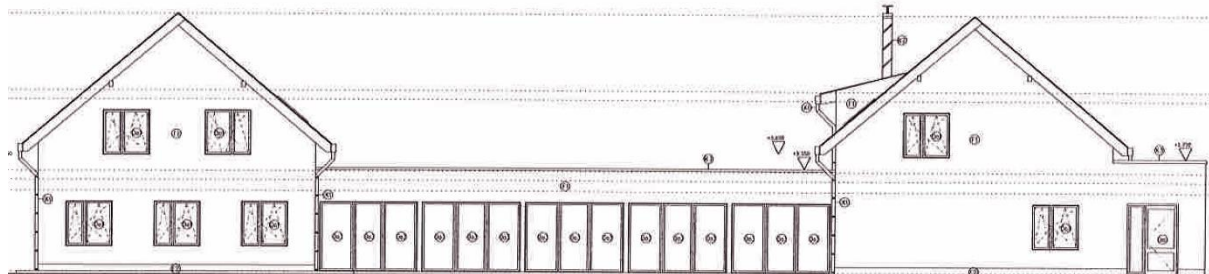
Pohled ze dvora na Dům s pečovatelskou službou čp.16

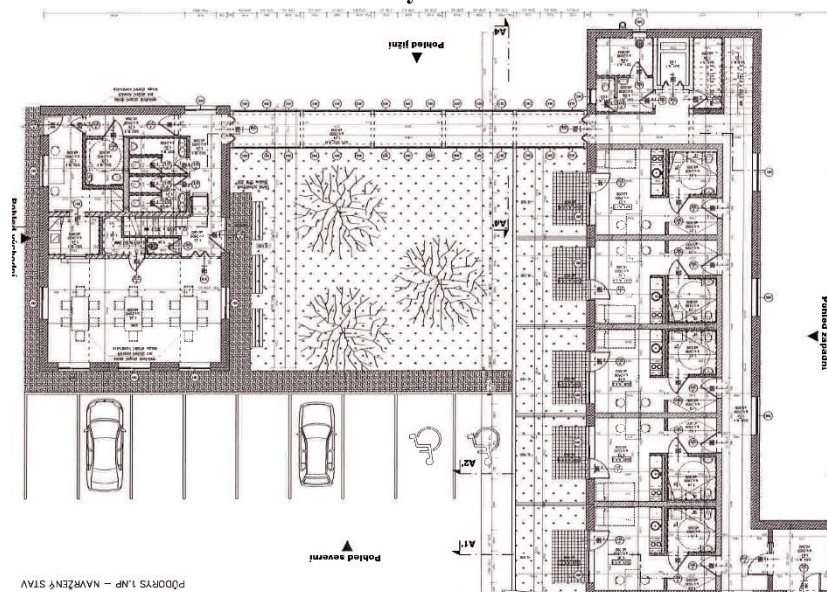
Pohled ze dvora na komunitní centrum

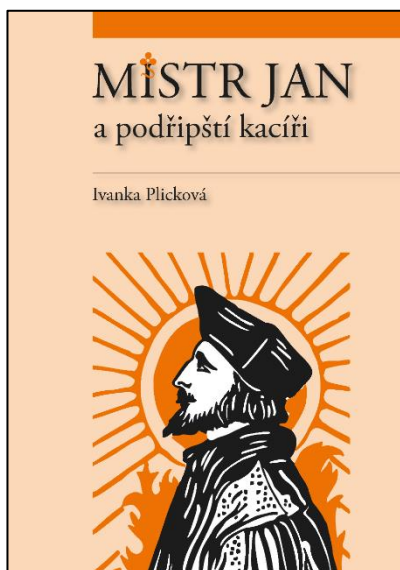
Pohled od silnice na obě budovy spojené prosklenou chodbou

Půdorys

Předávání prestižních cen Petra Jilemnického

V předvečer 98. výročí vzniku samostatného československého státu se v Lidické galerii uskutečnilo předávání cen Petra Jilemnického. Dne 27. října 2016 se zde sešlo na 80 hostů. Předsedkyně Klubu autorů literatury faktu Jana Vrzalová krátce připomněla osud a význam spisovatele Petra Jilemnického, jehož jméno nesou každoročně udílené ceny. Po uvítání následovalo samotné slavnostní předávání. Prestižní ceny Klubu autorů literatury faktu byly odbornou porotou ve složení Jana Vrzalová, Roman Cílek, Miroslav Kučera, Jiří Svetožár Kupka, Zdeněk Maixner, Magdalena Navrátilová, Karel Richter, Petr Šilar a Václav Tikovský uděleny v těchto kategoriích:

Bronzová medaile III. stupně udělená Ústředním výborem Českého svazu bojovníků za svobodu:

- Pavel B. Elbl: *Holocaust. Spojenci a Osvětim*. Vydalo Nakladatelství NOOS v roce 2015.
- Tomáš Jakl: *Květnové vítězství. Konec skupiny armád Střed*. Vydala Mladá fronta v roce 2015.
- Václav Junek: *Protektor. Čtyři portréty z let 1939–1945*. Vydalo nakladatelství Olympia v roce 2015.
- Jiří F. Šiška: *Bojiště Afghánistán. Sovětsko-afghánský válečný konflikt*

1979–1989. Vydalo nakladatelství Svět křídel Cheb v roce 2015.

- Václav Vlk: *Krvavé dozvuky války. Konec druhé světové války na českém území*. Vydalo nakladatelství GRADA v roce 2015.

Vítězná stříbrná medaile II. stupně udělená Ústředním výborem Českého svazu bojovníků za svobodu:

- František Emmert: *Mobilizace 1938. Chtěli jsme se bránit!* Vydalo vydavatelství František Emmert v roce 2015.

Cena letohradského rodáka Petra Jilemnického:

- Nakladatelství NOOS za elektronickou knihu *Válečný deník Antonína Boháče*. Vydalo nakladatelství Krutina Jiří - Vacek.
- Jan Kux za publikovanou časopiseckou tvorbu
- Ivanka Plicková: *Mistr Jan a podřipští kacíři*. Vydáno vlastním nákladem v roce 2015.
- Vladimír Stibor: *Rybáři odlivu. Almanach české poezie 2015*. Vydalo nakladatelství Milan Hodek | Paper Jam v roce 2015.

Mimořádná cena letohradského rodáka Petra Jilemnického:

- Přemysl Veverka (in memoriam), Luba Hédlová, Jiří Žlebčík, Hana Staňková (překlad), Martin Homola (fotografie do knihy): *Most naděje a života. Růžový Sad přátelství a míru Lidice (1955–2015)*. Vydal Ivan Ulrych – Nakladatelství Vega-L v roce 2015.

Hlavní cena letohradského rodáka Petra Jilemnického:

- Břetislav Ditrych: *Proč Javoříčko? Svědectví neznámých dokumentů z archivu Státní bezpečnosti*. Vydalo nakladatelství Veduta – Pavel Ševčík v roce 2015.

Cena letohradského rodáka Petra Jilemnického

- Zdeňku Mahlerovi za život a dílo a jeho knihu *...ale nebyla to nuda. Poznámky pod čarou života*. Vydalo nakladatelství Sláfk v roce 2015.

V rámci slavnostního předávání byla předána také Mezinárodní cena E. E. Kische

- za život a dílo přeživší lidické ženě Jaroslavě Skleničkové, za knihu *Vzpomínky mě stále tíží*.

Programem provázal ředitel Památníku Lidice, na klavír doprovodil Marcel Javorček a ukázky z oceněných knih bravurně přednesl Josef Somr.

Ivance Plickové, která se regionální historii věnuje léta, upřímně blahopřejeme k udělení tak významné literární ceny.

Přijďte v sobě objevit vášeň a úctu pro minulost

Třetí říjnovou sobotu se každoročně napříč celým světem slaví **Mezinárodní den archeologie**. Od roku 2013 i v Česku mohou nadšenci, jimž je blízké dobrodružné objevování neznámého, navštívit nejrůznější aktivity - přednášky, archeologické lokality, muzejní expozice, cvičné vykopávky a mnohé další. Jistě si vzpomínáte na loňskou veleúspěšnou a ledčickými hojně navštívenou přednášku regionálního archeologa Václava Fencla, který v ní přítomné zasvětil do základních tajů vědy zvané archeologie. Tehdy si posluchači také mohli prohlédnout a ohmatat artefakty staré několik tisíc let. Archeologii a příbuzným vědám se věnuje i ledčický History Park, který pro místní určitě není neznámým pojmem.

Náš kraj je už více než sto let zván archeologickým rájem, což dokazují i výzkumné práce několikrát intenzivně uskutečňované přímo v ledčickém katastru na příklad Páterem Krolmusem, doktorem Sklenářem, RNDr. Žeberou, Dr. Trefným a kolektivem z Podřipského muzea v Roudnici či docentem Martinem Gojdou a jeho studenty. Posledně jmenovaný **Doc. PhDr. Martin Gojda, CSc.** je vedoucím Katedry archeologie Filozofické fakulty Západočeské univerzity v Plzni, kde přednáší nedestruktivní metody výzkumu, krajinnou archeologii a archeologii doby římské, stěhování národů a raného středověku. Působí dále jako vedoucí programu **letecké archeologie** a kurátor Archivu leteckých snímků v Archeologickém ústavu AV ČR v Praze.

Od roku 2006 je mimořádným profesorem varšavské Univerzity kardinála Stefana Wyszyńskiego. Napsal více než sto odborných publikací včetně pěti knižních monografií (některé daroval i do ledčické knihovny, kde jsou čtenářům k dispozici), vydaných u nás a ve Velké Británii. Jako spoluautor se podílel také na internetovém publikačním projektu UNESCO *Encyclopedia of Life Support Systems*. V současnosti vede projekt *Potenciál archeologického výzkumu krajiny v ČR prostřednictvím dálkového laserového 3-D snímkování (LIDAR)*, který je první svého druhu v české archeologii. Je znám a ctěn jako odborník, jakých je ve světě jen několik. Dokazuje to i jeho nedávná cesta do Ameriky.

Docent Gojda při svojí poslední návštěvě, kdy byl milým hostem oslav 790. výročí první zmínky o Ledčicích v historických pramenech a 130 let místní školy přislíbil, že do Ledčic přijede o **nejdobrodružnější vědě** na Zemi – **archeologii** vyprávět. Termín přednášky bude včas oznámen. Všichni, kdo jsou přitahováni tajemnou minulostí (nejen) Podřipska, jsou „na cestu do pravěku“ srdečně zváni.

ip

Veverky z Ledčic

Už několik let je můžete potkávat. Nejen u ledčické školy, ale především v přírodě. Dětské členy Mysliveckého sdružení Ledčice–Jeviněves, pod vedením Veroniky Šourkové, Jiřího Sirového a Jiřího Tyrnera. Podíváte-li se na webové stránky tohoto volnočasového seskupení, budete mile překvapeni, čím vším se zabývají. Užitečný a zajímavý nápad, který před časem z řad místních myslivců spontánně vzešel, dnes ukazuje své výsledky.

Je přece úžasné, když se děti od svého nejtělejšího věku učí objevovat domácí přírodní poklady všude tam, kde je dospělí mnohdy už ani nevidí. Navíc jejich blahodárná činnost vytváří vděčný kontrast ke všem těm počítačovým střílečkám a podobným fenoménům „moderní“ doby. A tak ledčické děti nenásilně a formou soutěží a her zjišťují, že žijí nejen pod unikátní „sopkou“, ale i v místech se spoustou jedinečností - ať už rostlinných či ze světa zvířat. Ano, žasnout se dá nejen nad životem hluboko pod hladinou moře, nad faunou kdesi u polárního kruhu, či barevným světem papoušků. Také doma „za humny“ je toho k pozorování, poznávání a ochraně víc než dost. Nejzásadnější je získané povědomí, které si ledčické Veverky odnášejí do života - povědomí o tom, že **česká příroda je unikátní** a že to v ní žije velmi pestrým a bohatým způsobem. Dospělí lidé mají občas utkvělou představu, že za hranicemi je krajina „lepší“, přitom například „obyčejný“ český les miluje snad každý „našinec“. Ať už jako „kulisu“ pro procházku, sběr hub, zdroj borůvek a malin, nebo jako nejkrásnější park světa. Z lesů kdysi člověk vyšel, nacházel v něm zdroj potravy, ale i dřevo pro svůj dům. A určitě není náhodou, že se v lese

odehrává také nejedna česká pohádka. Naše lesy, háje, stromořadí, pole a louky, jsou vlídné, bezpečné, laskavé a pohostinné. Všechna ta místa přinášejí úlevu, klid a pohodu – mnohem lépe než řada „prášků“ na neduhy. Jen je nesmíme považovat za „všelidové vlastnictví“, které je možno beztrestně ničit a využívat způsobem, jež se podobá zlodějskému rabování.

Už moudrý český král Karel IV. si uvědomil nebezpečí podobného jednání a ve svém zákoníku Maiestas Carolina „mnohé a přísné tresty na škůdce lesní uvalil“. Kdo byl přistižen při lesním pychu, nejenže musel

nahradit čtyřnásobek ukradeného, ale byl navíc odsouzen k „veřejné pokutě cti zatracení“ (koho by dnes asi ztráta cti zajímala?). Otec vlasti také rozhodl, že za zlodějské loupání kůry, v důsledku čehož strom hynul, bude pachateli „katem odřena pravá ruka“, za vypalování cizích lesů pak byl viník „malým ohněm pálen až do smrti“, za větší krádež dřeva se utínala pravá ruka. Ono se není čemu divit. Dřevo totiž bylo ve středověku tak strategickou surovinou, jakou je dnes ropa. Dělalo se z něj prakticky všechno – kolébka, rakev, roury k vedení vody do kašen, kola k vozům i vozy samé,

obrovské množství se ho protopilo. Velmi krutě bylo trestáno i pytláctví.

Ale vraťme se k Veverkám. Ty už dnes vědí, že hlavním **posláním myslivců je ochrana přírody** a všech druhů zvěře, která je její nedílnou součástí, stejně jako péče o její kvalitu a chov v takovém množství, aby nepůsobila škody na lesním, zemědělském a rybníčním hospodaření. Pečují o příkrmování zvěře v období nouze, správnou výživou zajišťují jejich zdraví, plodnost, růst a vývoj mláďat, zajišťují umělé líhně a nová mláďata pak vypouštějí do volné přírody. Zakládají remízky, vysazují dřeviny a keře, kterými se zvěř živí, stále zlepšují její životní prostředí. Teprve ve finále má myslivce právo zvěř cíleně lovit, takže není pravdivá představa mnohých laiků, že myslivce na potkání střílí „ubohá zvířátka“. Ledčické sdružení svým bohuľibým počinem dalo šanci místním dětem, aby poznaly krásu, nevšednost a skutečné poslání naší národní tradice – České myslivosti. A za to mu patří obdiv, úcta a uznání.

ip

Den psích sportů – Straškov

Bylo 27. září a my jsme jeli s Ledčickou smečkou na Den psích sportů do Straškova. Jakmile jsme přijeli, dali jsme psům vodu a šli se podívat na trať, kterou jsme měli v agility společně se psy běžet. Lidé si chodili hladit naše psy, hlavně Garryho, což je vlkodav, který už je pomalu v důchodu. Měli jsme ještě dalších pět psů, se kterými jsme měli cvičit poslušnost. Lidé tu se svými psími kamarády předváděli všechny možné psí sporty. Byl zde například Flyball, Agility, Tryball a další. Samozřejmě nechyběl ani stánek s občerstvením, takže jsme měli stále co jíst a pít. Po nějakém čase nám přišli oznámit, že budeme za chvíli vystupovat, ať se připravíme. Agility od nás běžela jen Eliška se svou borderkou Erin a naše „učitelka“ Anička s Havanským psem Dorotkou. Moc jim to šlo a dostalo se jim také velkého potlesku. Potom si odpočinuli a za nedlouho měla přijít ukázka všech šesti plemen

retrívřů, kde vystoupila Bára se zlatým retrívřem Sally. I retrívři se líbili. Nakonec jsme vystoupili s naší Ledčickou smečkou. Ze začátku jsme sice byli trochu nervózní, ale jakmile jsme vstoupili na „plac“, všechno bylo v pohodě. Úspěšně jsme zvládli poslušnost, která se lidem překvapivě zalíbila, a sklídili jsme velký potlesk, za který jsme byli rádi. Dokonce i pejskům se představení líbilo.

Celý den se vydařil a moc se nám líbil. Byla zábava a i počasí nám přálo. Doufáme, že se den líbil také ostatním a že si ho případně někdy zopakujeme.

Těšíme se, až se na nás přijdete podívat.

Ledčická smečka:D

Foto ze Zažit Kralupy jinak

Hurá, hurá, hurá...

neslo se předposlední srpnovou sobotu ledčickým cvičákem. Místní děti i přespolní se nadšeným křikem chválily za sportovní výkony i prokázané vědomosti.

Tradiční Den dětí a zvířat, který naše kynologická organizace pořádá ve spolupráci s myslivci, bývá pomyslnou tečkou za dvěma měsíci nicnedělání, lenošení bez učebnic, diktátů a písemek. A současně je připomínkou, že se neodvratně blíží nový školní rok, hodiny tělocviku, zkoušení z matematiky, češtiny, vlastivědy... Zkrátka a dobře, že čas bezstarostného dovádění uplynul a blíží se nový, plný povinností.

Nízký přelet aerodynamicky řízeného samonosného dolnoplošníku Zephyr, pilotovaného Josefem Milerem, vyvolal

dětské nadšení (ostatně, v kolika obcích se mohou pochlubit takovou atrakcí?) a zahájil odpoledne plné zábavy. Děvčata a chlapci, od těch nejmenších až po zkušené školáky, se spolu s rodiči nejdříve podívali, jak to chodí v psí škole. Dověděli se, že chlupáci mají také povinnosti, že se musejí učit podobně jako lidské děti. Zjistili, že když se psům a fenám něco nedaří, musejí cvičit tak dlouho, až daný úkon zvládnou.

Německé ovčáčky Rona s Elinou, s psovody Jarkou Moravcovou a Vlastou Balkovou, se předvedly jako pilné zákyně v tom nejlepším světle. Až na malou drobnost, kterou určitě znají i paní učitelky. Elina se rozhodla, že metrovou překážku skákat nebude. Snad to způsobilo vedro, které pro huňatý kožich není dvakrát příjemné, snad to udělala úmyslně pro zpestření a pobavení diváků. To ví jen ona sama. Dlužno dodat, že po domluvě své „velitelky“ si dala říct a překážku zdolala tam i zpět.

Šestiletá německá ovčáčka Adélka, k jejímž vyhledávaným předmětům rozhodně nepatří výuka poslušnosti, všem ukázala, že nade vše miluje obranu. Třebaže s figurantem Petrem Milerem, jehož návštěvy v Ledčicích jsme „zneužili“ k záskoku za Josefa Králíka, jenž byl pracovně pryč, nebyli secvičeni, docela jim to spolu šlo. Však si také za odměnu mohla jeho rukáv odnést domů.

Zatímco psi odpočívali, děti se pustily do klání. Házely na terč, skákaly přes švihadlo, běhaly, střelily – a zřejmě docela dobře, jelikož myslivci nehlásili neplánovaná úmrtí zastřelením či střelná zranění – prokazovaly vědomosti o přírodě.

Nejodvážnější kluci a holky si vyzkoušeli jízdu na koni. Kateřina Michovská a Lucka Filipová převezly Bohouše a Boňáka. Bohouš, který se s některými dětmi „bez příplatku“ ještě rád pomazlil, je klasickým **poníkem plemene miniappalosa, které bylo vyšlechtěno v Evropě, přesněji v Nizozemsku, křížením koní původního amerického plemene appaloosa s různými plemeny ponyů.** Výsledkem je atraktivní a oblíbený poník, o čemž jsme se mohli přesvědčit na vlastní oči. Mimochodem, jeho nezaměnitelný vzhled přímo odkazuje na koně, kteří se kdysi proháněli po amerických prériích. Tihle koníci se vyznačují **hravou, dalo by se říct až skotačivou povahou.** Jsou velmi učenliví.

Bohouš i Boňák ochotně posloužili coby ekologický dopravní prostředek. Malí koňáci se na chvíli mohli cítit pány prerie. Ti úplně nejmenší, kteří ze sebe zatím nevysoukají kromě slůvka máma žádné další, zjistili, jak je svět z té výšky jiný a krásný.

Za snahu, za ochotu opustit na pár hodin počítač či tablet nebo „chytrý“ telefon, byli odměněni všichni soutěžící. I ti, kteří švihadlo viděli zřejmě poprvé v životě a neuměli skákat, i ti, kteří se museli poprat s vlastními kily navíc a nechutí k pohybu. Sami sobě dokázali, že když se chce, všechno jde.

Ceny byly hodnotné a jistě potěšily. Zvláštní poděkování patří firmě Emco, která letos darovala hojnost svých produktů – müsli tyčinky, müsli kaše a müsli směsi, které chutnají malým i velkým. Dík adresujeme rovněž manželům Mládkovým, kteří se jako vždy vzorně starali o naše žaludky a ženám, které napekly koláče a perníčky. Mimochodem, skvělé medovíčky ve tvaru pejsků, po nichž se jen zaprášilo, paní Moravcové z Mneteše pomáhala péct i její malá dcerka Míluška.

Děkujeme všem, kteří nezištně přiložili ruku k dílu a ukázali, že i v tomto světě, v němž, zdá se, si hledí každý spíše sám sebe, mezi námi žijí lidé ochotní věnovat svůj volný čas druhým. Uznejte, to není málo!

jv

Dokopná 2016

Poslední říjnovou neděli využili naši malí fotbalisti k ukončení fotbalové sezony, tzv. dokopnou. Trenéři a rodiče připravili pro děti odpolední setkání s občerstvením v Ledčické stodole. Po několika neúspěšných začátcích se snad přece jen blýská na lepší časy a podaří se navázat na fotbalové úspěchy družstva žáků v letech 2002-2006.

Poděkování patří zejména Lubošovi Královi, který v uplynulých letech stejně jako dnes, je hybnou silou celého dění kolem žákovského fotbalu. Samozřejmě, poděkování patří všem jeho pomocníkům, a také rodičům. Ti, na rozdíl od minulých let, své ratolesti doprovázejí na fotbalová utkání a je vidět, že mají zájem, aby děti sportovaly. Poděkování patří také všem sponzorům. Přejme jim všem i nadále radost ze sportu a dobré výsledky v příštím roce.

jm

Výsledky 2004

Turnaj žáků			
26.6.			
8 ³⁰	N.Ves - PTZ Nela	(0 : 5)	
Góly:	Frísk. V. Z., Počta, Kocelůvák, Mířák.		
11 ⁰⁰	Dyn. Nela - Ledčice	(0 : 2)	
Góly:	ŠVENKA, POSPÍŠIL		
27.6.			
8 ³⁰	o 3. místo N.Ves - Dynamo	(2 : 2)	p. kopky 4 : 5
Góly:	N.Ves - Kysilka, Dušek Dynamo - Král, Z		
11 ⁰⁰	Finále PTZ - Ledčice	(3 : 3)	p. kopky 3 : 4
Góly:	LEDČICE : Elm 2, DOKOL Góly: PTZ : Tržec, Mířák		
<u>Pořadí turnaje:</u>			
1. LEDČICE			
2. PTZ			
3. DYN. NELA			
4. NOVA VES			

Negativní střelec
(s největší pravděpodobností střelec, který byl
vítěz, ale ne byl střelec, který se nepodařilo umístit)

Nelepší střelec
(v případě rovnosti rozhodují počet vstřelených gólů, počet kopky, počet minut na hřišti, počet branek, počet asistencí a umělost)

Družstvo žáků z roku 2004

Dokopná 2016

Družstvo žáků 2016

Pozvánka na výstavu Dobrovíz v náručí památkové péče aneb Včera, dnes a „kdyby“

Návštěvníci výstavy se dozvědí něco z dávné i nedávné minulosti vsi, mohou srovnat proměny vzhledu usedlostí v uplynulých dvaceti letech i ukázky hypotetických dopadů navrhovaných stavebních úprav a demolice, které s ohledem na plošnou památkovou ochranu nebyly realizovány. Výstava se snaží ukázat, jak je postupně s novým využitím usedlostí, za odborného přispění památkové péče i finančních příspěvků MK ČR, obnovován jejich svébytný půvab, který není v rozporu s klopotem 21. století, ale naopak zhodnocením přínosu minulých časů pro současnost a doufejme, i pro doby budoucí.

Putování výstavy bylo zahájeno v červenci 2015 Vernisáží v Dobrovízi, kde si pobyla do konce srpna. V polovině září zavítala do krásného severočeského městečka Úštěk, kde byla prezentována na celostátním semináři k problematice lidového stavitelství „Vesnické památkové rezervace a zóny - 20 (10) let od vyhlášení“, v říjnu ji bylo možné zhlédnout v Kokoříně na semináři „Proměny historické architektury venkova“ a poté na výstavišti v pražských Holešovicích na veletrhu Památky 2015. **Do konce roku 2015 bylo možné výstavu navštívit v budově městského úřadu v Hořovicích**, tím ale, její putování neskončilo. V roce 2016 od dubna do září byla umístěna ve výstavních prostorách Národopisného muzea Slánska v Třebízi a v říjnu zapůjčena obci Ledčice. **Počínaje její vernisáží, která se uskuteční 17. listopadu 2016 od 16 hodin U Cinků, ji mohou prohlédnout nejen naši spoluobčané.** jm

Svatováclavský pochod

Dne 24. září letošního roku bylo na naší naučné stezce rušno. Svatováclavský pochod, který pro děti, rodiče i prarodiče připravili členové Jednotky SDH Ledčice spolu s Mysliveckým spolkem Ledčice – Jeviněves, se opravdu vydařil.

Kulturní střípky

Máme být na co hrdí! Připomněli jsme si 790. narozeniny obce a 130. školy

První letošní zářijová sobota se v Ledčicích nesla ve znamení oslav. Připomínali jsme si 790. výročí první písemné zmínky o obci a 130. výročí založení místní školy. Přijeli mezi nás také pozvaní rodáci, kteří zde už nebydlí. Zavítali hosté zblízka i zdaleka. Zastavili se rovněž náhodní hosté, zpočátku vůbec netušící, co že se to v Ledčicích slaví. Dopoledne se v kostele sv. Václava konal slavnostní **koncert**, na němž vystoupil **Consortium Conservatorium** - soubor zobcových fléten Pražské konzervatoře pod taktovkou uměleckého vedoucího Jakuba Kydlíčka se skladbami Musica Carolina a **Ledčický příležitostný sbor** se skladbou Venite a laudare.

Následovalo **setkání s rodáky** U Cinků, kde přišlo na vzpomínky mnohdy staré desítky let. „Provalily“ se školní hříšky i to, kdo koho při některé hodině naštvál, kdo byl šprt, kdo s kým soupeřil o lepší známky... Bylo toho hodně, co se přetřásalo a bylo to upřímné, proteplené radostí ze setkání s lidmi, s nimiž se někteří rodáci neviděli dlouhá léta.

Třebaže byla sobota a nevyučovalo se, začal slavnostní program kontrolní otázkou.

„Víte, co se stalo v roce 1226?“ Nehlásil se ani starý známý Plha, a tak se místo něj o slovo přihlásil Jiří Röll z QR Bandu. Dlužno dodat, že si pro jistotu připravil tahák. „Milovníky pěnivého moku možná překvapí, že kdysi známý pivovar v Kroměříži patřil

k nejstarším pivovarům v České republice. Jeho historie sahala až do roku 1226, kdy se objevily první zmínky o vaření piva na Kroměřížsku. Znalci dokonce tvrdí, že tento pivovar byl vůbec první v celé Evropě. V uvedeném roce se rovněž začíná psát historie hradu Zvíkova, od počátku spojená s královským rodem Přemyslovců. První krok k založení pravděpodobně uskutečnil Přemysl Otakar I. (1197-1230), který roku 1226 vyměnil tzv. oujezd Oslovský, patřící do majetku kláštera v Doksanech, za šest jiných vesnic,“ spustil. Třetí událost, kterou zmínil, však byla nejdůležitější.

„Víte, že onoho roku se Ledčice a Ledčičáci staly dárkem?“ otázal se a vzápětí si raději odpověděl sám. „Latinsky psaná listina krále Přemysla Otakara I. zmíněnému klášteru stvrzuje, že mu jeho otce Vladislav II. kromě jiného daroval Skalici a Ledčice. Z listiny také vyplývá, že Ledčice byly před darováním doksanskému premonstrátskému konventu vlastnictvím českého panovníka, tedy rodu Přemyslovců, a to o mnoho let dříve, než roku 1226.“

Jenže, jak se říká, co je psáno, to je dáno, a tak jsme si připomněli právě rok první písemné zmínky o Ledčicích. Více se o minulosti Ledčic lze dozvědět z knížky Ivanky Plickové *Ledčice na Podřipsku* v proměnách času, za niž dostala prestižní mezinárodní Cenu Miroslava Ivanova, udělovanou Klubem autorů literatury faktu. Autorka uvedené publikace - mimochodem, píše i krásné pohádky - přišla na chvíli na pódium. Nezůstalo totiž u jedné knihy věnované naší minulosti. Další z její tvůrčí dílny jsme pokřtili na sobotní slavnosti. Jmenuje se **Mistr Jan a podřipští kacíři**. Jana Husa Ivanka Plicková vnímá coby morální příklad natolik nadčasový a v lidské historii ojedinělý, že „jej učinil postavou

dějinného významu, která promlouvá k lidem napříč časem, národy i systémy“. Ani toto konstatování jí nebrání, aby jej přiblížila i jako obyčejného člověka z masa a kostí, který si jako student uměl náležitě užívat života a radostí. Ostatně on sám se tím později nijak netajil. „Dokud jsem byl mladý v letech i v rozumu, také jsem byl z té rubriky bláznivé.“

Na této knížce je zvláště cenné, že autorka z Husa nedělá modlu prostou jakýchkoliv chyb. Tím jej čtenáři polidšťuje, přibližuje a činí srozumitelnějším.

Kam chodily ledčické děti do školy před rokem 1676 se neví. V záznamech fary v sousedním Černoučku se píše, že ve výše zmíněném roce do tamního domku čp. 15, který sloužil coby škola, docházely i děti z Ledčic. V roce 1886 v Ledčicích, které byly poměrně velké, vyrostla kamenná škola. Základní kámen byl položen za starostování tehdy třicetiletého Antonína Husáka 5. dubna. Dne 9. září byla budova zkolaudována. Prvním řídícím učitelem byl Josef Plafs a zapsáno bylo 122 dětí.

Od té doby se, samozřejmě, hodně změnilo. Škola se uvnitř zmodernizovala, má pěkné zázemí včetně nedávno vybudované překrásné zahrady plné různých atrakcí, které zejména ti nejmenší z mateřinky mají v oblibě. V průběhu soboty si budovu, jejíž celkovou rekonstrukci obec připravuje, například se navýší kapacita mateřské

a základní školy a také kuchyně dostane novou, modernější tvář, mohli všichni zájemci prohlédnout. Ti, kteří kdysi byli jejími žáky, porovnávali, co se za léta, kdy ve zdejších škárnách seděli, změnilo. Zavzpomínali na své učitele nebo na prohřešky či dokonce lumpárny, které, co si budeme povídat, ke školnímu životu přece jenom patří.

Před vystoupením žáků a dětí z ledčické mateřinky a z mateřinky z Nové Vsi, jako vzpomínku na školní léta i pro zpestření a pobavení publika, zazněla jedna ze školních hlášek, shromážděných někdejší zdejší učitelkou Ivankou Plickovou: „Třídní učitelka suše konstatuje: Nemusím mít adrenalin, mně stačí 6. B!“

Docela by mne zajímalo, jak jsou na tom s přísunem školního adrenalinu současné paní učitelky? A co říkají na slova Martina Luthera, stará plných 500 let! Osobně si myslím, že od Lutherových dob se v tomto směru příliš mnoho k lepšímu nezměnilo. Ostatně, posuďte sami: „Příčinlivý učitel nemůže být dosti oceněn a odměněn... Dosud u nás mnozí jím opovrhují a za nic nemají, ač moudrými byti učí naše dítky...“

Ještě jednu perlu ze školních škamen., která vypadla ze snaživého žáka: „Karel II. byl bezdětný, měl jenom dvě dcery.“ Zdá se, že podle onoho mudrce holky nejsou děti.

Součástí sportovních televizních přenosů jsou dost otravné komerční přestávky. My je v plánu neměli. Nabídli jsme něco mnohem lepšího – **dobře známé a oblíbené Staročeské heligonkáře z Vrutice**. Vyhrávali, zatímco U Cinků se děti dívaly na pohádku Po stopách krále Karla v podání **Divadla pod čepicí**. Humorné a vzdělávací představení z cyklu Staré pověsti české jim ukázalo, jak Karel IV. prožíval dětství a dospívání a přiblížilo jeho přínos pro český národ. U Cinků byly rovněž otevřeny **tvořivé dílny** pro děti, v nichž si například pekly perníčky. V **mobilním planetáriu** zábavnou formou pronikly do tajů vesmíru.

Více než dvanáct tisíc let člověka provázejí psi. Za tu dobu se stali nerozlučnými přáteli i pomocníky. Pro mnohé dokonce domácími, zhusta notně

rozmazlovanými mazlíčky. I takový chlupáč by však měl dodržovat jakási pravidla psího slušného chování, měl by se naučit dovádět, aniž by páničkoví zničil příbytek. Jak takový výcvik hrou vypadá, předvedly dívky z **Ledčické smečky**.

Poté jsme se zaposlouchali do zpěvu Hany Lounové. Patří k českým **country** zpěvačkám a za svoji profesní kariéru natočila více než 120 písní. Tony Linhart, známý hudebník napsal: „*Hanku Lounovou mám odjakživa propojenou s country music, se skupinou Schovanky a s dalšími sestavami na její klikaté cestě po krajině Country. Její pozoruhodná cesta byla lemována folkem, rockem i populární hudbou a nevyhýbala se ani irským koledám. Co člověka při tom všem rozčilovalo, vzrušovalo a konejšilo současně, byl její projev, nasazení a hlasový dar, díky kterému jsem Hanku Lounovou vždy bezpečně rozeznal od tisícovky dalších interpretek.* No řekněte, co víc si zpěvačka může přát?

Dne 22. února 1904 byla založena ledčická pýcha – Sbor dobrovolných hasičů. Ve své době patřil k nejstarším na Podřipsku. V osmdesátých letech dvacátého století ukončil svoji činnost. Stará tradice tak byla pohřbena. Nejen zastupitelstvo obce potěšilo, když místní mládež přišla s nápadem na obnovu zaniklé chlouby. Stalo se tak 8. dubna 2008, i když ve formě **Jednotky sboru dobrovolných hasičů**. Chráničci svatého Floriána, patrona hasičů a kominíků, předvedli ukázky ze své činnosti. Vyprošťovali z havarovaného auta zraněného řidiče.

Už šest desítek let v Ledčicích funguje **kynologická organizace**, která se věnuje výcviku německých ovčáků. Školní hřiště sice není cvičák, ale jak se ukázalo, psům to nijak zvlášť nevadilo. Opravdové mistrovství předvedl se svým svěřencem Josef Králík. Vycvičit takto psa vyžaduje hodiny a hodiny každodenní trpělivé práce a vytrvalosti. Slovem provázal Jiří Bušil, předseda zdejší organizace. Připomněl minulost organizace a její zakládající členy, z nichž někteří, jako pan Petráš a Košťák, byli v sobotu mezi námi. Poděkoval zastupitelstvu za podporu činnosti kynologů, kteří se vesnici také snaží vyjít vstříc.

Zvláště pro pány velice oblíbenou součástí programu bývá představení **Pole dance** z Roudnice nad Labem, dívek u tyče. I tentokrát se mohli potěšit ladnými křivkami a sportovními výkony Lucky a Pavly. Děvčata si však na sobotu nachystala nečekané překvapení. Vyzvala přítomné ženy, aby se dobrovolně přihlásily a tyč si také vyzkoušely. Žádná se nehlásila, takže obě dívky zamířily mezi diváky a za chvíli přiváděly dvě představitelky něžného pohlaví. Zda šly dobrovolně či pod nátlakem okolí, vědí jen ti, kteří v hledišti seděli s nimi. Dlužno dodat, že hanbu Ledčicím kurážné divačky neudělaly. Jakmile však Lucka s Pavlou vyzvaly přítomné muže, aby si s tyčí také zacvičili, nastal jev nevidaný. Mužští diváci nejružnějšího stáří, sedící v těsné blízkosti tyče, se rozprchlí snad rychleji než hejno vrabců, do něhož někdo střelil. Nakonec „na plac“ vyšli tři a... zvítězili všichni tři. Bylo opravdu těžké rozhodnout, který z nich je nejlepší.

Zatímco dívky cvičily, členové **QR BANDu** a Jiří Röhl z Rakovníka si na pódiu chystali „nádobíčko“. V jeho repertoáru najdete skladby pionýrů rokenrolu až po skladby ze zlaté éry bigbítu. V poslední době zařazuje české verze hitů z repertoáru legendárních Sputníků i skladby vlastní ve stylu té doby. Na webových stránkách kapely mne potěšila především následující slova: „*Pokud ... hledáte hudbu, která Vám pamětníkům připomene mladá léta a Vám mladším dobu lesknoucích se cadillaků, napomádovaných rebelů a hlavně muziku, bez které by stěží mohl existovat současný rock a pop, rádi Vám ji připomeneme*“. Naštěstí se pánové nenechali sličnými cvičenkami rozhodit a dali se do hraní. Jejich chytlavé písně mnohé z nás vrátily do dob dávno propadlých roštem času.

Závěr patřil **Dvořákově verandě**, která hrála k tanci i zpěvu. Její koncert přerušil **ohňostroj**. Na oblohu nad Ledčicemi byl vskutku úchvatný pohled.

Myslím, že oslavy byly nejen důstojné, ale také přispěly ke sblížení Ledčičáků a posílily jejich hrdost nad vískou, která je jim domovem.

jv

U Cinků proběhla vernisáž výstavy **Jak šel čas**, připomínající minulost Ledčic a výtvarných prací Kumštovního klubu

Připomínáme si největšího Čecha Karla IV. a nejmenšího Čecha Hurvínka I. - Mrňous slaví devadesátiny!

Před sedmi sty lety 14. května 1316, se narodil jedenáctý český král Karel IV., jehož světový věhlas není třeba připomínat. Psali jsme o tom v předchozích LN.

Dne 2. května 1926, před devadesáti lety, se narodil miláček čtyř generací dětí i dospělých Hurvínka, který si získal své příznivce doma i v zahraničí. Znají ho dospělí u nás a také v cizině. Dřevěného rošťáka, který svému taťuldovi neustále odmlouvá a na všechno má vlastní názor.

Už devadesát let chodí na základní školu do stejného ročníku. Jak jen to dělá? To nám, obyčejným smrtelníkům, by to asi neprošlo. Vždycky vykuleného Hurvínka děti poprvé spatřily v roce 1926 ve hře Počestný dům. Za oblíbenosti staromódní postavičky stojí podle Martina Kláska, hlasu Spejbla a Hurvínka, překvapivě její živost.

„I mě samotného to překvapuje, jak jsou děti fascinovány tím „živým“ Hurvínkem. Nitě nevnímají. Jsou zvyklé na animované figurky, ale když přijdou do divadla, tak absolutně přestane být bariéra,“ říká.

Podle dramaturgyně divadla Denisy Kirchnerové je dalším klíčem k oblíbenosti Hurvínka jeho jevištní rodina.

„Myslím, že to byla celkem moderní rodina už ve svých začátcích. Neúplná, rozpadlá, děti se vzaly odnikud,

tetička vychovává někoho, kdo možná ani není její dcera. Ve finále ale drží ideálně pohromadě,“ míní.

I devadesát let po vyřezání ze dřeva a zavěšení na vlasce se ukazuje, jak šťastnou měl Josef Skupa ruku s volbou Hurvínkovou charakteru. Dalším důvodem jeho popularity je totiž podle ředitelky divadla Spejbla a Hurvínka Heleny Štáchové jeho dobromyslná poťouchlost: *„Hurvínka se mění s dobou, ale pořád zůstává malý rošťák, který miluje svého tátu, ale hrozně ho baví ho vytáčet.“*

Příznějme si upřímně, také jsme v dětství rodiče zkoušeli čas od času rozpalovat do běla, abychom zjistili, kolik toho vydrží. Máte-li odvahu, napište nám o svých lumpárnách. Najděte v sobě odvahu Hurvínka.

Více informací o malém jubilantovi včetně programu pro děti i dospělé najdete na: <https://goout.cz/cs/divadla/divadlo-spejbla-a-hurvinka/iyg/> jv

Vzpomínka na Ledčice a jejich školu

Velmi ráda vzpomínám na dobu, kdy jsem chodila do ledčické školy. Nedávno jsem si opět po dlouhém čase prohlížela staré rodinné fotografie. Narazila jsem také na obrázek, na němž je pan řídící Kolář a jeho sedmačtyřicet malých svěrenců, žáků první, druhé a třetí třídy. Když si uvědomím, že dnes bývá ve třídě kolem dvaceti dětí, nezbyvá mi, než i po těch dlouhých letech před naším milovaným panem učitelem smeknout a vyjádřit mu svou úctu a uznání.

Třidu jsme měli hned za vstupními dveřmi školy po pravé straně. Dnešní školáci tam mají tělocvičnu. Zjistila jsem to, když jsem si byla budovu školy prohlédnout při letošních oslavách významných výročí Ledčic a školy. To současné pěkné, barevné a veselé prostředí i bohaté vybavení školních tříd se vůbec s tím tehdejší nedá srovnat! My jsme na příklad psali na břidlicové tabulky. Papírem se muselo velmi šetřit. Pan řídící zadal úkol každému z těch třech ročníků, které chodily spolu do jedné třídy, a pak všechny žáčky kontroloval, než dovolil tabulku smazat, aby byla připravena pro další práci. Podobně probíhalo vyučování i dalších předmětů. Dnešní děti už takové tabulky neznají. Já jsem milovala čtení a matematiku. Vlastně jsem měla ráda všechny předměty, protože pan řídící nám dokázal všechno hezky vysvětlit a taky uměl moc krásně a poutavě vyprávět. Třeba o české minulosti. A my jsme všichni poslouchali a ani nedutali. Dodnes si mnohé z toho pamatuji...

Na přiložené fotografii je zajímavá i skutečnost, že ne všechny děti chodily obuté. Boty tenkrát znamenaly dost velký luxus, takže se šetřily, jak jen to bylo možné. I tak je ale vidět, že všichni žáci jsou čistě a hezky oblečení, některé holčičky mají načesané tenkrát módní „kohouty“, kluci nosili praktické „kšandy“, aby jim nepadaly kalhoty a ti z bohatších rodin navíc měli nějaký ten šperk, mašli či kravatu. Na fotografii po tolika letech už poznávám jen Ládu Bareše – je první vpravo v druhé řadě, pak Libušku Klatovskou – ve třetí řadě čtvrtá zleva, druhá od Libušky je Dáňa Menclová, ve čtvrté řadě čtvrtý zleva je Josef Klatovský. Ale možná, že se poznají někteří další...

Závěrem bych chtěla velmi poděkovat za vaše pozvání na setkání ledčických rodáků i za dárky, které jsme všichni dostali. Bylo mi s mými vrstevníky i těmi mladšími velmi hezky. Zase budu mít na co vzpomínat. Srdečně vás zdravím a přeji hezké dny.

Zdenka Krumpholcová

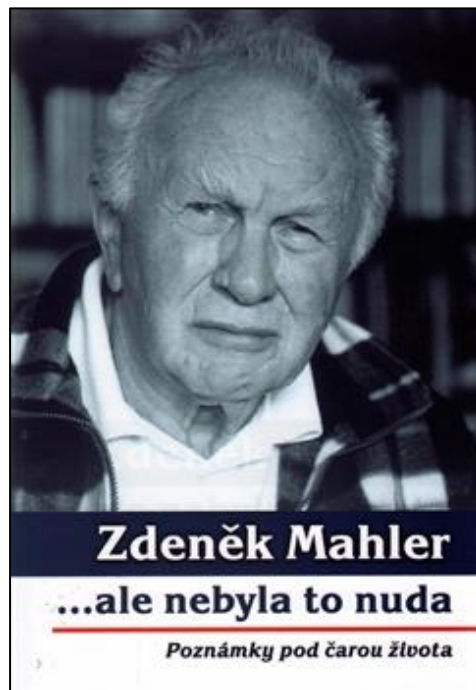
Okénko knihovny

Když praotec Čech se svou družinou vylezl na Říp a rozhlédl se po zdejší kotlíně, uondaný prohlásil: „*Dál nejdem.*“ Nebylo to nejhorší rozhodnutí: nedošli jsme sice k moři, ale zdejší krajina byla ušetřena živelních pohrom - sopky už se tu vybouřily, nepostihovaly ji větrné smrště ani zemětřesení - mírné podnebí svědčilo tělu i duchu. Pralesní přírodu Češi postupně proměnili v zahradu. Nikam odtud nebylo daleko - život na křižovatce dobrých i zlých dějů inspiroval i utužil (nevedly tudy pouze obchodní cesty a myšlenkové proudění - odedávna bylo třeba odolávat vpádům výbojných sousedů) - domov a vlast získaly jedinečnou hodnotu...

Zdeněk Mahler, ... ale nebyla to nuda Poznámky pod čarou života

Přijďte si tuto knihu vypůjčit do naší knihovny. Zdeněk Mahler napsal řadu dalších. Například o významných osobnostech našich dějin - B. Smetanovi, A. Dvořákovi, T. G. Masarykovi. Je rovněž autorem mnoha filmových scénářů - Svatba jako řemen; Nebeští jezdci; Božská Ema; Den sedmý, osmá noc; Nocturno. Publikuje a přednáší doma i v cizině.

O své zatím poslední knize ... ale nebyla to nuda kromě jiného na otázku, čím se při jejím psaní řídil, odpověděl: „*Byl jsem nelíostný především vůči sobě, protože člověk není prost omylů ani názorových posunů. Vybíral jsem si galerii lidí s několikerým významem a neřídil se myšlenkou o mrtvých jen dobré, nýbrž Masarykovým heslem: O mrtvých jen pravdu. Psal jsem tak, jak jsem zvyklý, vlastně foukat proti větru. Včetně toho, o čem jsem byl přesvědčen, že se k tomu už nebudu vracet, ke sporům o katedrálu.*“

Jak se Filip řítíl z kopce

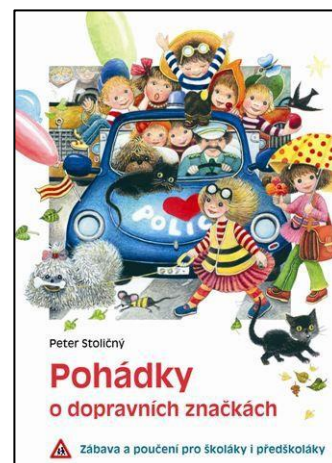
„Nejsme všichni vynálezci. Každý nedokáže kdeco vyrobit či sestavit. Prvňáček Filip byl ale zvláštní dítě. Ještě mu nebyly ani dva roky a už vymyslel nočník na kolečkách. Jak? Položil nočník na skateboard svého staršího bratra, sedl si na něj, a tak se mohl vozit po bytě a sedět na nočníku současně. Je pravda, že když za jízdy narazil do nohy stolu, vyklopil se i s obsahem nočníku na maminčin koberec. To mu ale nevadilo. Zato Filipova maminka se zlobila... Jéje, jéje, to bylo pak pláče!

Když bylo Filipovi šest, snažil se jednou dosáhnout na hvězdičku na samé špičce vánočního stromku. Bylo to ale moc vysoko. Dupal, jak si pomoci, a přišel na to.

.... Už už dosáhl na hvězdičku, chyběl už jen malinkatý kousíček, když najednou...

Pokud chcete vědět, co Filip vymyslel a proč mu začali říkat Filip Bumbác, přijďte si pro knížku Petra Stoličného Pohádky o dopravních značkách. Pobaví se nejen předškoláci a školáci. Na své si přijdou i rodiče.

jv

Přečetli jsme za vás:

Česko je zemí knihomolů, zjistil Bill Gates. Má nejvíce knihoven na světě.

Česká republika má další světové prvenství, z něhož se mohou radovat především vášniví knihomolové. Jak totiž zjistil průzkum provedený Nadací Billa a Melindy Gatesových, naše země disponuje nejhustší sítí knihoven na celém světě. Informoval o tom americký list [The New York Times](#) s tím, že v Česku počet knihoven dokonce převyšuje počet základních škol. Podle průzkumu disponuje Česko jednou knihovnou na každých 1971 obyvatel, což je čtyřikrát víc než evropský průměr a dokonce desetkrát víc než průměr ve Spojených státech.

Příčinou tak husté sítě knihoven je legislativa, která vznikla v Československu za první republiky. Za účelem posilování národního vědomí totiž musela mít každá obec, od velkoměsta až po vesnici, svou vlastní knihovnu. „Češi si vyvinuli velmi silný zvyk číst a i v dnešní době si ti, kteří navštěvují knihovny, kupují víc knih než ostatní,“ citují ředitele Knihovnického institutu Národní knihovny Víta Richtera. Průměrně si knih takoví čtenáři ročně koupí jedenáct kusů.

Zákon z první republiky se nezměnil ani v době nacistické okupace, za komunismu ani po nástupu demokratického režimu v roce 1990. Ke změně došlo až v roce 2001, a to z úsporných důvodů. V té době se v zemi vyskytovalo 6019 knihoven, nyní jich je asi o jedenáct procent méně. (zdroj [Echo 24](#))

„V době Amazonu a internetu se zdá být návštěva knihovny něčím kuriózním či staromódním,“ píše na svých webových stránkách americký web deníku New York Times. „Existuje ovšem země, která na této tradici houževnatě lpí: Česká republika,“ píše dále deník. Je pozoruhodné, že deník upozorňuje na fakt, o němž se v Česku příliš nehovoří: Jsme země, v níž se vyskytuje nejhustěji pokrytá síť míst, kde si může čtenář půjčit knihu. Lidově řečeno, knihovna je zde opravdu téměř na každém rohu. Členství v síti městských knihoven navíc není drahé, čtenáře stojí v případě městské knihovny 60 korun ročně, pokud jde o akademické knihovny (například Národní knihovna se sídlem v zahraničí obdivovaném Klementinu) může jít ročně o stokorunu. Klementinum kromě knih však nabízí například také přístup k archivním novinovým výtiskům, a to často již z konce 18. či počátku 19. století.

New York Times vysvětluje, proč jsou knihovny u nás místem tak oblíbeným: kromě silně zakořeněného vztahu ke čtenářství je to i fakt, že se knihovny zasazují o to, aby se na jejich půdě odehrávaly různé kulturní programy, které knihovnu, tichou místnost pro čtenáře a akademiky, promění občas v místo veřejného života. Typicky jde o výstavy, koncerty nebo také přednášky, místy se z knihoven stávají také volební prostory...

(zdroj <http://www.forbes.cz>)

Šok: Neuhádnete, v čem jsou Češi nejlepší na světě! A pak že nejsme dostatečně chytrý národ... Možná nemáme nejvyšší IQ ze všech národů světa, ale ukázalo se, že je v České republice nejhustší síť knihoven. Jsme na tom desetkrát lépe než Američané. Na každých 1971 Čechů totiž připadá jedna veřejná knihovna. Je to také čtyřikrát více, než je běžné v ostatních evropských zemích, a to ačkoli po roce 2000 počet knihoven klesl zhruba o desetinu. Naprostá většina Čechů také chce, aby knihovny pokračovaly, zájem o půjčování knih má 92 procent populace. Takže Harryho Pottera ani Pána prstenů hned tak číst nepřestaneme. (zdroj <http://style.iprima.cz>)

Pohled do historie

Císař František Josef I. – STOLETÉ VÝROČÍ JEHO ÚMRTÍ

František Josef I. z rodu habsbursko-lotrinského byl 68 let císař rakouský (nekorunovaný) v letech 1848–1916, král český (nekorunovaný) a uherský (korunovace 1867), král lombardský a benátský, dalmatský, chorvatský, slavonský, markrabě moravský atd. I když „správně“ měl na trůn nastoupit mladší bratr Franzova otce Františka Karla bezdětný Ferdinand I. zvaný Dobrotivý. Ale ten, kulantně řečeno, se díky své retardovanosti nevyznačoval předpoklady pro roli panovníka, takže se slavnostně vzdal 2. prosince 1848 v Olomouci vlády ve prospěch svého synovce, arcivévody Františka Josefa I. Určitě nikdo tenkrát netušil, že se Franz dožije nejen nejvyššího věku (86 let) ze všech habsburských panovníků, ale stane se se svými 68 roky na trůně (Karel IV. vládl „jen“ 32 let) také nejdéle vládnoucím císařem rakouským a nejdéle vládnoucím panovníkem tehdejšího světa. Snad se tak stalo i díky jeho stále častějším politickým kompromisům.

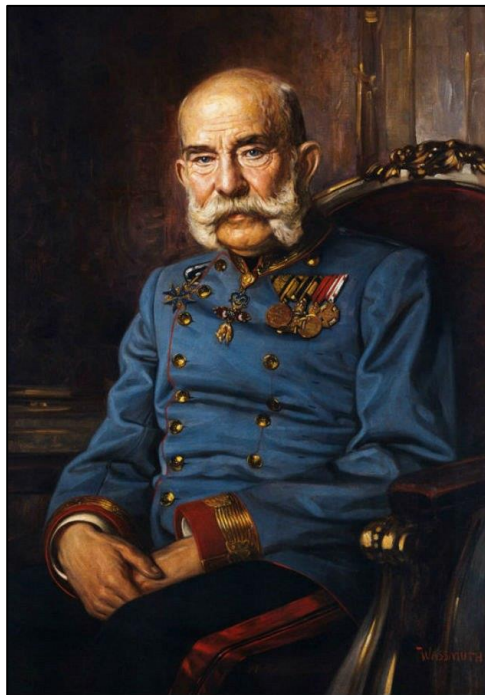
Už jeho vlastní jména přirčená mu při křtu, naznačovala určitý kompromis, který se jako červená nit táhl celým jeho životem: jméno **František** (podle císařova děda Františka I.) mělo symbolizovat konzervativní hodnoty, jméno **Josef** mělo odkazovat na částečné přijetí reformní politiky (podle osvíceného pradědečkova bratra - císaře Josefa II.), zatímco **Karl** bylo jméno po otci.

Na počátku své vlády si Franz Josef u svých poddaných nezískal příliš velkou popularitu. Už pět let po korunovaci se jej pokusil dlouhým nožem ranou do zátylku zabít maďarský nacionalista, krejčovský tovaryš János Libényi. Díky zásahu císařova ochránce Maxmiliána O'Donnella i díky hulánské uniformě s tvrdým límcem, kterou měl císař na sobě, se **atentát** nezdařil. Libényi byl přesto nakonec odsouzen k trestu smrti oběšením a popraven za účasti tisíců „diváků“. Císař však projevil i určitý akt milosrdenství, když vrahově matce přikázal vyplácet doživotní rentu. Žena se pak chodila denně modlit do kostela, který byl na místě nedokonaného atentátu zbudován, a velebila zde císařovu velkorysost.

Mladý císař se stal velmi brzy symbolem tvrdé formy vlády v Rakousku nazývané **Bachův absolutismus** (podle rakouského ministra vnitra Alexandra von Bacha), jenž se v podstatě snažil o další centralizaci, stavěl se nepřátelsky k demokratizačním snahám a požadavkům stále významnější rakouské buržoazie, ale je také spojen s řadou reforem, které měly habsburskou monarchii zmodernizovat a umožnit rozvoj jejího průmyslu.

Po roce 1860 se Franz Josef I. stále častěji stával spíše **mužem kompromisu** než zastáncem tvrdé politické linie. Za touto změnou stála zřejmě snaha o zachování celistvosti monarchie. Po prohrané válce s Pruskem v roce 1866 (prusko-rakouská válka) a konečné ztrátě severoitalských držav (Benátska a Lombardska), přistoupil císař k vyrovnání s Uherskem a nechal se v roce 1867 korunovat uherským králem. Svůj slib, že se nechá korunovat českým králem, však nikdy nesplnil. Jako konstituční panovník tohoto „dvojstátí“ však František Josef I. stále figuroval jako *panovník z Boží vůle* s celou řadou pravomocí v oblasti zahraniční politiky a armády, které byly kritiky označovány za silně absolutistické.

Konstituční období vlády Františka Josefa I. bylo také dobou **vzestupu jeho popularity**. Jestliže nastoupil v roce 1848 jako symbol nepopulární reakce a v roce 1853 na něj byl dokonce spáchán atentát, od 70. let 19. století se stárnoucí František Josef I. stal nejpopulárnějším členem dynastie a respektovaným monarchou. Císařova popularita jistě souvisela s jeho stylem vystupování a s opatrnou kompromisní politikou. Jedním z nejvýznamnějších projevů císařovy osobní politické vůle po roce 1867 byla kauza kolem potvrzení Karla Luegera do funkce vídeňského starosty. František Josef I. nechal celkem třikrát opakovat volby než Luegera, jehož antisemitské a populistické názory se císařovi velmi protivily, na postu starosty potvrdil.

Vnitřní situace Františkovy říše rozhodně nebyla stabilizovaná, neboť kromě finančních problémů se začínala výrazněji otevírat i **národnostní problematika**. To císaře vedlo k tzv. říjnovému diplomu (20. října 1860), kde bylo přislíbeno řešení této problematiky novou ústavou. **Ústava** byla vydána v únoru 1861, ale nesplnila očekávání do ní vkládané, takže došlo k projevům nespokojenosti prakticky všech národností vyjma Němců. Na nejsilnější odpor narazila nová ústava v Uhersku, které požadovalo návrat ústavy z roku 1848. Nakonec Maďaři prosadili dualistickou koncepci státu (vznik Rakousko-Uherska), který podle ústavy z prosince 1867 měl společnou osobu panovníka, zahraniční politiku, armádu a finance. Národnostní nerovnost byla smutnou realitou **Rakousko-Uherska**. Ačkoliv v monarchii byla většina Slovanů, daleko lepší postavení všude a ve všem měla německá minorita. Třebaže se například české politické špičky (neúspěšně) pokoušely prosadit spravedlivější koncepci monarchie.

V mezinárodní politice byl Franz Josef I. více než bezradný. Nikdy si nebyl jist, na jakou stranu se má přidat, takže „*kormidluje politiku tak, že se sblíží s nepřáteli, což nevyhnutelně vede k bratrovražedné válce*“, jak prohlásil car Alexandr II. Po roce 1910 se celkově stupňovalo napětí v celé Evropě. Dne **28. června 1914** spáchali srbští nacionalisté úspěšný atentát na Františka Ferdinanda d'Este, plánovaného následníka Františka Josefa. Tato událost vyústila k vyhlášení nejstrašnější války v dosavadních lidských dějinách, která postupně zachvátila celý „starý kontinent“. Z původních 50 314 396 obyvatel dvaceti historických zemí tvořících Rakousko-Uhersko, se jich domů nevrátil více než milion dvě stě tisíc.

Císař zemřel uprostřed Velké války (později zvané 1. světová), **21. listopadu 1916** ve Vídni. Po jeho smrti nastoupil na trůn Karel I., jehož politika však nedokázala najít cestu k novým národnostním snahám. Pompézní pohřeb Františka Josefa I. byl zastíněn válečnými událostmi a následným pádem rakousko-uherské monarchie, kterou dosud zosobňoval a sjednocoval. V průběhu 1. světové války se projeví všechny problémy monarchie, z nichž největší byly národní nejednotnost a špatná ekonomická situace. Válka Rakousko-Uhersko vyčerpávala více než jiné země, takže bylo nuceno orientovat se stále více na Německo, což vzbuzovalo značnou nelibost u neněmeckých národů tvořících monarchii. Tato nelibost vyústila, mimo jiné, i ke vzniku Československé republiky (28. 10. 1918).

Rodinný život Františka Josefa I.

František Josef Karel (**Franz Joseph Karl I. von Habsburg**) se narodil ve znamení Lva **18. srpna 1830** v 9:45 ve vídeňském Schonbrunnu jako syn arcivévody Františka Karla (mladšího syna císaře Františka I.) a jeho ženy Žofie, bavorské princezny. Třebaže Žofie byla zdánlivě zdravá jako řípa, nemohla dlouhá léta otěhotnět. Pomohly teprve solné lázně v Bad Ischlu, takže se nejstaršímu Františku Josefovi, jehož prý nakonec porodila po několikadenních velkých bolestech, přezdívalo Salzprinz (Slaný princ). Franz měl čtyři sourozence: Maxmiliána, Karla Ludvíka, Marii Annu (zemřela v dětství) a Ludvíka Viktora.

Císařem se stal ve svých osmnácti letech, když během potlačení březnové revoluce v roce 1848 odstoupil jeho strýc Ferdinand I. Dobrotivý a otec František Karel se vzdal trůnu. Od počátku František Josef I. spatřoval svou hlavní úlohu v zamezení další revoluce. Opřel se při tom především o armádu a církev.

Po přežitém atentátu se v letní

císařské rezidenci v Bad Ischlu seznámil se svou patnáctiletou sestřenicí Alžbětou (později známou jako císařovna Sissi). Alžběta byla druhá dcera bavorského vévody Maxmiliána Josefa a Ludoviky Vilhelminy (dcery bavorského krále Maxmiliána I. a sestry Žofie, matky Františka Josefa). Císař se do Alžběty bláznivě zamiloval a oženil se s ní **24. dubna 1854** v augustiniánském kostele ve Vídni. Tuto událost **v ledčickém okolí** připomíná omšelý památník stojící na okraji Nelahozevsi, jehož dnes už stěží čitelný nápis hlásá: *Na den slavného a radostného*

zasnoubení našeho nejmilostivějšího císaře Pána a pana Františka Josefa I. s nejosvícenější princeznou Alžbětou, Arcivévodkyní Bavorskou dne 24. dubna 1854 na věčnou památku od malých dětí školy nelahozeveské. Manželství zpočátku připomínalo román „červené knihovny“, ve svém závěru však bylo spíše antickou tragédií. Brzy po svatbě Franze a Sissi přišly na svět tři děti; po desetileté pauze pak čtvrté:

Žofie (1855–1857). Zemřela ve dvou letech na černý kašel při cestě manželů po Uherském království.

Gisela (1856–1932). V šestnácti ji provdali za bavorského prince Leopolda, s nímž na svět přivedla čtyři děti: Augustu, Alžbětu, Konráda a Georga.

Rudolf (1858–1889). Hned po narození se o něj starala krásná kojná Mária, která pocházela z Jihlavy. František Josef o mnoho let později izoloval tohoto jediného svého syna, ambiciózního a vzdělaného korunního prince, od prakticky všech státních záležitostí. Poté, co Rudolf směl – po opakovaných intervencích své matky Alžběty u císaře – ukončit striktně armádní studia, věnoval se přírodním vědám. Mimo jiné spolupracoval na Brehmově Životě zvířat. Působil také jako žurnalista v liberálním tisku, samozřejmě anonymně a za zády svého otce. Na císařův nátlak se v roce 1881 oženil s nepříliš půvabnou princeznou Stephanieí, dcerou belgického krále Leopolda II. V roce 1883 se jim narodila dcera Alžběta. V roce 1889 spáchal následník trůnu na zámku v Mayerlingu se svou sedmnáctiletou milenkou, hraběnkou Mary Vetserovou, sebevraždu.

Marie Valerie (1868–1924). Narodila se deset měsíců po korunování Františka Josefa uherským králem a byla zřejmě nejmilovanějším dítětem svých rodičů. Vzala si Františka Salvátora, s nímž měla devět dětí. Díky její dobročinnosti byla poddanými s úctou nazývána Andělem z Wallsee.

Mezi Franzem Josefem a Sissi později došlo k hlubokému **odcizení**. Císařovna navíc trávila dlouhé týdny na cestách a její manžel trpěl osamělostí. A tak od roku 1885 začal udržovat vztah s vídeňskou herečkou, o třiatdvacet let mladší Kateřinou Schrattovou. Jejich původně přátelské pouto prý přerostlo v poměr milenecký. Pikantní na tom je, že Kateřinu s Franzem za tímto „účelem“ seznámila sama Sissi. Po smrti jediného syna Rudolfa císařovna vážně onemocněla (vážila prý při svých 172 centimetrech pouhých 46 kilogramů) a cestovala za ozdravnými pobyty po Evropě. Dne **10. září 1898** ji na břehu jezera v Ženevě pilníkem probodl třiatdvacetiletý italský anarchista Luigi Luccheni. Jednašedesátiletá Sissi ještě došla na svoji loď, kde se zhroutila, neboť zbraň jí probodla plíce a zasáhla i srdce. Císařovna atentátu podlehla ani ne hodinu po útoku. František Josef I. byl zdrcen a neutěšil ho ani fakt, že manželka zemřela tak, jak si vždy přála: rychle a bezbolestně. Sissi byla uložena za přítomnosti celé početné habsburské rodiny a osmdesáti biskupů do vídeňské kapucínské hrobky (třežbaže si přála odpočívat na milovaném Korfu). Tradije se, že císař, když vycházel z hrobky, **její rakev pohlídal**. František Josef I. jen málokdy stonal. Možná to bylo tím, že svou práci miloval, že mu pomáhala vyrovnávat se s četnými ranami osudu, že si díky ní zachovával své životní tempo, že dobře spal a střídme jedl. Ke konci života ho trápil „jen“ revmatismus a dýchavičnost. U psacího stolu seděl i v den, kdy zemřel – **21. listopadu roku 1916**. Měl těžký zápal plic a snad poprvé v životě si postěžoval, že mu není dobře. A tak se o něco dříve než obvykle nechal odvést na lůžko s tím, aby jej druhý den vzbudili o dvě hodiny časněji, neboť prý nedokončil započatou práci. Zemřel ve **21 hodin 5 minut**, pětatřicet minut po přijetí posledního pomazání. Pro císařovo balzamování byla použita nová „parafinová“ metoda, díky níž prý si pak nebyl příliš podobný (dobové fotografie toto tvrzení ale vyvracejí). Po třech letech byl jako první panovník k věčnému odpočinku uložen společně se svým srdcem. Do té doby se srdce vládařů uchovávala zvlášť, v k tomu určených nádobách. František Josef I. zemřel roku 1916. Rakouská hvězda zhasla. Ale díky němu se poklidné nostalgické devatenácté století prodloužilo o celých šestnáct let.

Co ještě stojí za zmínku?

Víte, že:

Je zázrak, že František nezemřel jako dítě, protože často přicházel do kontaktu s Napoleonovým synem Orlikem, kterému byla diagnostikována v té době prakticky nevyléčitelná otevřená tuberkulóza, příčina jeho předčasné smrti. Tradije se příhoda, že pyšná Františkova matka Žofie při pohledu na svého synka prohlásila: „*To je moje dílo!*“ Na to prý její manžel arcivévoda František Karel odvětil: „*Ale moje milá, pokud si dobře vzpomínám, přivedli jsme ho na svět společnými silami – viribus unitis -, jak praví naše rodové heslo.*“

František Josef I. miloval **úřadování, přesnost a řád**. Jeho režim připomínal režim vojáka: vstával ve 3,30 ráno, ve čtyři byl navštíven lékařem, v pět snídal a od 5,30 u svého pracovního stolu vyřizoval spisy – napravo dával akta vyřízená, nalevo nevyřízená. Od devíti do dvanácti probíhaly audience (prý k němu v tu dobu mohl vstoupit kdokoli, ať pán či kmán), kterých udělal za dobu svého vládnutí na 100 000. Ve dvanáct v pracovně mezi dvěma hromádkami spisů poobědval a od třinácti do sedmnácti, kdy večerel, opět úřadoval. Spát chodil v devět večer. Podobný režim měl už v dětství. V šesti letech absolvoval týdně třináct vyučovacích hodin, v sedmi už dvaatřicet! Mluvil plynule německy, italsky, francouzsky, slušně maďarsky a polsky, česky rozuměl, ale mluvit se nenaučil. Zvládal zeměpis, náboženství, tělocvik, šerm, tanec (miloval polku), zápolil s matematikou, hudbou, filozofií, literaturou a astronomií. Měl také výrazný výtvarný talent (dodnes se dochovaly jeho zdařilé kresby) a velmi dobrou paměť. Jako ostatní členové habsburského rodu, jak bylo tradicí, se musel vyučit femeslu. František

Josef I. si vybral **knihářství**, natruc svojí matce Žofii, která měla hrůzu z toho, že by knihy „*dokonce četl!*“ Láska ke knihám a četbě však Franze brzy opustila; možná díky tomu, že mu denně prošly rukama stohy nejrůznějších listin, spisů a zpráv. Rytmus jeho dní se měnil pouze v době nejrůznějších cest, vojenských manévřů a ve dnech věnovaných lovu – největší císařově vášni.

Císař byl naprostý **staromilec**. Nenašel odvahu vyměnit tradiční brk na psaní za kovové pero, odmítl mít na stole novinku – telefon. Ten nakonec na nátlak okolí nechal zavést na záchod, kam chodil přijímat hovory jeho věrný komorník Eugen Ketterl (1859-1928). Tentýž komorník nechal pro císaře potají vybudovat koupelnu, protože by k tomu asi jinak nedostal souhlas a stejně energicky si vedl při zařízení splachovadla ke klosetu. Císař dlouho odolával i elektrickému osvětlení či instalování výtahu. Stejnou nechuť měl i k „*těm zapáchajícím mašinám*“ – automobilům – do nichž zprvu odmítal usednout. Když se jednou nechal přemluvit, aby se svezl, prohlásil: „*Bylo to docela hezké, ale moji koně jsou mi přece milejší.*“

Císař **jedl velice skromně** a málo a ani drobet nesměl přijít nazmar. Rozhodně nebyl vybíravý; miloval černý chléb, suchary, guláš, přírodní řízek, uzené se zelím, chřest, obyčejný párek či ze sladkého moučnicku zvaný trhanec. Ryby neměl rád. Vše zapíjel sklenkou piva; od roku 1885, kdy navštívil pivovar v Plzni, vyžadoval už jen „plzeňský mok“. Při dvorních plesech a oficiálních recepcích jedl rychle a s mírou. Co zbylo, to se druhý den prodávalo v obchodě nedaleko Hofburgu.

To, že na většině dobových fotografií je František Josef I. zobrazován **v uniformě**, vyplývá ze skutečnosti, že v jeho době vlastně neexistoval civilní oděv, který by byl hodný císaře. Stejnokroje miloval; měl prý jich 58, některé z nich byly dárky od různých vládců. Za stav uniform mu ručili hned tři sloužící. Císař se chlubil, že některé věci klidně nosí třeba dvacet let. Na mundúry si nechával připínat jen nejdůležitější řády, aby se prý látka propichováním zbytečně neničila. Omšelé oblečení šlo většinou do dražby. O výnos se pak dělilo služebnictvo.

Přezdívky **Starej Procházka** nebo taky Franta Procházka, kterými ho počastovali Češi, císař podle rozšířené legendy získal při své návštěvě Prahy v roce 1901. Na popisku k novinové fotografii ve Světozoru z 12. června 1901, kdy František Josef I. otevíral slavnostně most, dnes nazývaný most Legií, bylo prý uvedeno: *Procházka na mostě*. Podle historika Otty Urbana je ale tato přezdívka mnohem starší - Franz Josef prý ji získal už v sedmdesátých letech 19. století, kdy příjezd císařského průvodu ohlašoval jezdec na koni. Jmenoval se Procházka a lidé volali: „*Starý Procházka už jede!*“. Tuto verzi podporují i výzkumy historika Jiřího Raka, který prohlédl veškeré noviny té doby a zjistil, že žádný výše uvedený popis pod fotografií z mostu neexistuje. Archiv Zlaté Prahy z 21. června 1901, která v těch časech vycházela jako sjednocené periodikum se Světozorem a která ten den byla věnována otevření nového mostu a návštěvě mocnáře, fotografií ve skutečnosti vytiskla s popiskem *Promenáda na novém pražském mostě*. Přezdívku měl v Čechách Franz Josef více: Franta Pepa Jednička, Starej oufada i Císař míru, neboť země pod jeho správou neznala co je válka až do nešťastného roku 1914. Sám panovník o sobě tvrdil, že je Pechvogel (Smolný pták, smolař), protože mu život ušetrčil několik osudových ran, které zvládal s obdivuhodným sebezapřením (v Mexiku mu popravili bratra, jeho jediný syn spáchal sebevraždu, atentátník zavraždil jeho manželku, synovec se stal obětí sarajevského atentátu, byl nechtěně zatažen do světové války německým císařem Vilémem II.) a ani se za všechny svoje snahy téměř nedočkal patřičného uznání. Jeho říše ho přežila o pouhé dva roky.

Ač se to po vzniku Československa příliš „*nenosilo*“ a nezdůrazňovalo, František Josef I. se zpočátku těšil **v české společnosti** nelíčené úctě a byla mu projevována upřímná loajalita. S nadšením bylo na příklad přijato jeho gesto (nikdy nenaplněné), že se nechá korunovat Svatováclavskou korunou. Málokdo si tehdy uvědomoval, že jeho hlavu za 68 let panování nezdobila jiná koruna, než Svatoštěpánská uherská. Císař věnoval nemalý peníz na vybudování Národního divadla v Praze, s obdivem prohlížel skvělé ukázky českého umu na Zemské jubilejní

výstavě v roce 1891 či na Česko-německé výstavě v Liberci. Do Čech zajížděl také velmi často do lázní i jinak. Vždy byl s náležitými poctami přivítán, i když někdy s typickou českou škodolibostí. Při jedné takové cestě mu na uvítanou zahráli píseň *Kde domov můj*, namísto císařské státní hymny *Zachovej nám Hospodine* (jejíž melodii složil Josef Haydn). Češi nemohli přenést přes srdce, že jednou zvolil návštěvu Prahy na 21. června, tedy na datum popravy 27 českých pánů na Staroměstském náměstí. Pozdější vztah císaře a jeho českých poddaných byl pak spíše vlažný. Nutno ale připomenout, že v době Franze Josefa se Vídeň stala doslova největším českým městem a že

přiliv česky mluvících obyvatel ukončilo až vypuknutí 1. světové války. Po vzniku Československa byl mezi starým mocnářstvím a novou republikou vykopán hluboký příkop a z donedávna oslavovaného dobrotivého císaře se rázem stal tak trochu směšný a neschopný senilní stařec, či někdy dokonce „starej lump“. Trvalo dlouho, než se tento negativní obraz pomalu změnil. Víme, že František Josef I. nebyl ani ideálním, ani dokonalým vládařem, měl řadu chyb a nedostatků, dopustil se mnoha omylů, které měly tragický dopad právě proto, že zaujímal tak vysoký post. Ale také **představoval pevnou autoritu, záruku stability a neměnné hodnoty**. Trefně o tom ve *Světě věčejška* napsal Stefan Zweig: „*Pokouším-li se najít výstižnou formuli pro dobu před první světovou válkou, pro dobu Františka Josefa I. v níž jsem vyrůstal, pak doufám, že budu nejpřesnější, když řeknu: byl to zlatý věk jistoty. Zdálo se, že vše v naší téměř tisícileté rakouské monarchii je založeno pro dlouhé trvání a nejvyšší zárukou této stálosti je sám stát. Každý přesně věděl, kolik vlastní, co mu náleží, co je dovoleno a co je zakázáno. Vše mělo svou normu, svou určitou míru a váhu.*“ Ano, František Josef I. se zasloužil o to, že i obyvatelé Čech, Moravy a Slezska mohli žít ve státě, který vytvořil také jejich tradice a který našim předkům chtěl nechtě umožnil, aby se projevíli jako sebevědomý hrdý národ, jenž se mohl směle rovnat s ostatními obyvateli Evropy. ip

Dobrý voják Švejk a Kralupy

V Kralupech nad Vltavou, ve kterých sídlí, kromě jiného, i pověřený úřad pro Ledčice, bude vbrzku u zdejší spořitelny instalována socha na lavičce sedícího Švejka. Takže k němu bude moci kdokoli přisednout a třeba se s ním vyfotit. První tuzemská socha Švejka (a čtrnáctá ve světě) byla odhalena v létě 2014 v jihočeské Putimi. Na té „české“ v pořadí druhé, kralupské, svým pojetím, myslím si, originálnější, bude světově proslulý „dobrý voják“ levou rukou držet svého stájového pinče a hledět šikmo přes Palackého náměstí na protější drogerii. Tu ve městě svého času, ještě před vznikem Československa, provozoval pozdější účetní šikovatel Vaněk (ve filmu *Poslušně hlásím* ztvárněný Josefem Hlinomazem). Vedle pejska prý bude „hovínko pro štěstí“ a u lavičky pak pamětní deska jako otevřená kniha připomínající Kralupy v díle Jaroslava Haška (1883–1923).

Na desce bude tento text: *Josef Švejk, válečný veterán, čekající na kralupského drogistu Vaňka... Vděční občané města přejí věčnou slávu románu Jaroslava Haška, Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války.... „Já jsem takto drogist Vaněk z Kralup.“ Touto románovou větou, díky překladům do desítek cizích jazyků, bylo rozšířeno povědomí o našem městě po celém světě.*

Nápad místních nadšenců postavit Švejkovi sochu (s podobou národního umělce Rudolfa Hrušínského), vznikl naprosto spontánně před dvěma lety v místní

restauraci U Kohouta. Poté pak převážně kralupští občané a podnikatelé mezi sebou dokázali vybrat potřebnou finanční částku. Nato měštní radní počátkem letošního dubna rozhodli o zhotoviteli Švejkovy „lavičkové sochy“. Je jím přední český sochař Albert Králíček z Nové Paky, který má za sebou již celou řadu úspěšných realizací. Výtvarný návrh zhotovil Karel Zeman z Jeviněvsi.

Věřím, že naše čtenáře bude zajímat několik „krajových“ podrobností z Haškova románu. Nejprve zmíním šikovatele Vaňka.

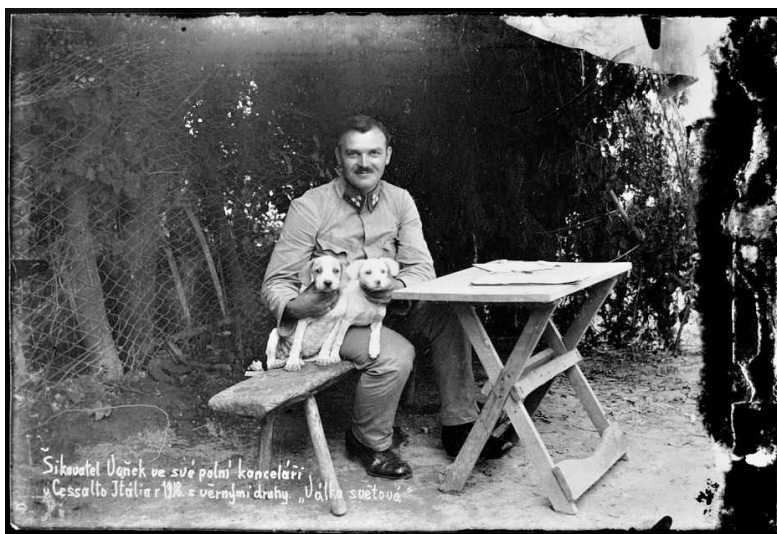
Jan Vaněk se narodil 25. 5. 1888 v Praze na Žižkově, kde se také vyučil drogistou. Poté nastoupil jako praktikant v drogerii Josefa Kysely v Kralupech, v Jungmannově ulici (dům byl asanován v roce 1980). Nechtěl však být pouhým „zaměstnancem“, a tak si v roce 1913 koupil od lékárníka Jaroslava Pacovského přímo na náměstí dům čp. 95, kde si otevřel vlastní „závod“, v němž obě živnosti - lékárnu a drogerii - spojil. Jenže o rok později vypukla první světová válka. Jan Vaněk svěřil drogistický obchod své ženě a narukoval - nejprve do Karpat a poté se dostal do sběrného tábora poblíž Vídně. Zde se seznámil s Jaroslavem Haškem (který mu zajistil nesmrtnost zmínkou ve své knize *Osudy dobrého vojáka Švejka*), ale například i s nadporučíkem Lukášem a dalšími „protagonisty“ zmíněného literárního díla. Kromě Vaňkova jména se v knize objevilo i jméno Kralup (dokonce hned sedmkrát).

Nejznámější je následující „citace“: „*Čím pak vy jste v civilu, pane rechnungsfeldvébl, „ptá se Švejk. „Já jsem takto drogista Vaněk z Kralup, zněla odpověď“.* A tak se prostřednictvím milionů výtisků překladu Haškovy knihy a díky oné románové větě seznámil s tímto městem doslova celý svět. Válku účetní šikovatel Jan Vaněk sice přežil, do Kralup se vrátil, ale zakrátko, 25. srpna 1927, ve věku 39 let zemřel. Byl pohřben v Praze na Olšanech; před několika lety však byl jeho hrob potomky přemístěn na kralupský hřbitov. Obchod po Vaňkově smrti vedla jeho žena. A na stejném místě je tu drogerie dodnes.

Jako člověka, který má rád historii, mě zaujal i samotný původ termínu „**drogista**“. Zjistila jsem, že to byli vlastně obchodníci s drogami, bylináři a kořenáři (zde spíše kořenářky). Jak se jejich sortiment rozrůstal, stávali se ve své většině současně „materialisty“. Jak známo, sám Švejk se učil materialistou u pana Kokošky na Perštýně v Praze (někteří režiséři si „vypůjčili“ jeho jméno do svých filmů – vzpomeňte si na koktavého lékaře Kokošku v Šíleně smutné princezně, v Dařbujánu a Pandrholovi a jiných). Materialista obchodoval s různými „materiemi“ - barvami, prášky, oleji, laky, vosky, mazadly, pastami, octy, klovatinami, vůněmi a co já vím, s čím ještě.

Neméně zajímavý je i „problém“ **psích hovínek pro štěstí**. V pojednání o jirchářství z roku 1865, sepsaném pražským gymnaziálním profesorem Martinem Pokorným, jsem našla následovně: „*Jirchářství, tedy vydělávání kůže, se dělo způsobem obecným, uherským nebo francouzským. Francouzská jircha na rukavičky vyznačuje se obzvláštní hebkostí; připravuje se nejvíce z koží beránčích a kozích. Kůže, obyčejným způsobem vymáčené a na obou stranách oškrabané, dají se nejprve do mořidla z psího lejna a pak do kvasidla otrubového, do každého asi na 24 hodin.*“

Sehnat potřebné množství „lejna“ nebylo jednoduché, a proto šlo o velmi žádaný, ba vzácný „materiál“. Takže každé „hovínko“ znamenalo pro zpracovatele „koží“ štěstí a následně i bohatství, a proto je vykupovali. K čištění kůží se podobným způsobem používala i moč. Takže to rozhodně nebylo voňavé řemeslo. Jirchářství (bělokožešnictví) a koželužství (černokožešnictví) se sice oboje zabývalo zpracováváním kůží, ale lišilo se v „jemných“ rozdílech ve způsobech a postupech prací.

Dovolím si ještě jednu malou poznámku k Haškově knize, respektive k další jedné pronesené větě - spisovatelově geniální improvizaci mezi výmyslem a realitou - která se zmiňuje tentokrát o „sousedním“ Straškově. Týká se situace, kdy si v hospodě U kalicha ke Švejkovi přisedne tajný policista Bretschneider. A Josef Švejk nahlas z novin čte: „*Tak vida, tenhle Čimpera v Straškově číslo pět pošta Račiněves, prodá hospodářství s třinácti korci vlastních polí, škola a dráha v místě...*“ Tuto citaci zmiňuji proto, že ve **Straškově** ještě v roce 1910 skutečně v čp. 5 žil **Václav Čimpera** (narozený 2. 1. 1861). Dokladem je protokol ve věci šetření jeho žádosti k výstavbě stodoly na dvorku při domku čp. 5. Kdy a proč se ze Straškova odstěhoval, už se mi nepodařilo zjistit.

I civilní strážník (K. k. Sicheres Wachmann) **Bretschneider** reálně existoval. Jmenoval se Josef, narodil se v roce 1871 v Lubenci (okres Rakovník), ženatý byl s Annou rozenou Rišlovou, s níž měl syna Josefa (narozeného 1905). Bydlel na Smíchově čp. 156 v tehdejší Karlově ulici, dnes Holečkově, ale dům už nestojí. Možná, že žijí jeho potomci...

Věříme, že „lavičková socha“ světového fenoménu, jímž rozhodně dobrý voják Švejk je, nebude jen prázdnou turistickou vějičkou, ale stane se i tolik potřebným symbolem nesmyslnosti válečných konfliktů, stejně jako velmi příjemným místem a neformálním centrem pro sousedská setkávání místních občanů i „přespoláků“. Přeji všem, aby se u té nové lavičky potkávali s těmi, o kterých se nepíše v novinách a přesto je s nimi fajn. Josef Švejk zkrátka do našeho kraje patří, stejně jako já, ty, on, ona, ono, my vy, oni...

Haškova kniha je samozřejmě v knižním fondu bohatě zásobená a i v „odborných kruzích“ uznávané lečnické knihovně. Srdečně zvu k její návštěvě. Nikdo určitě neodejde zklamán.

PROTOKOL,

u obecního úřadu v *Blatné*
dne *22. února* 1910.

Předmětem

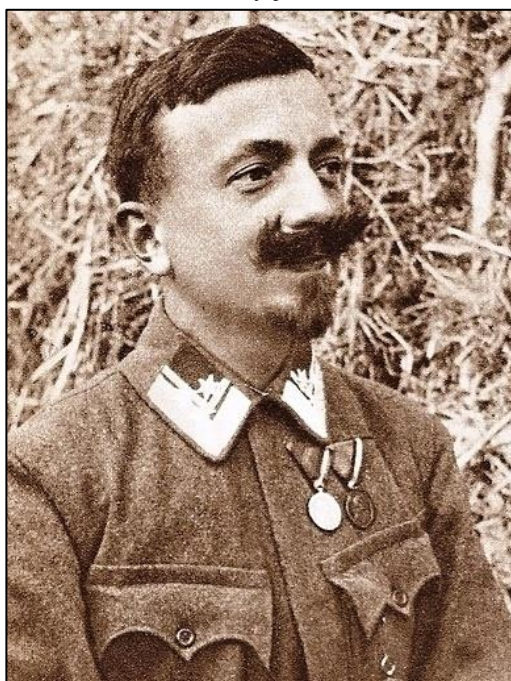
jest komisionální vyšetření k žádosti *pana Václava Čimpy* č. 5
podané dne *20. února 1910* pod číslem *24*
za povolení k stavbě — k obývání — k parcelaci *stavení na jeho
dvorě při domku č. 5 ve Blatné*.

Především přikročilo se k místnímu ohledání stavebního místa a povolání
technický znalec p. *Václav Švejk* místo *č. 5 ve Blatné*
prozkoumav předložené mu plány, podal své zdání takto:

*Stavba na tomto místě není možná,
místo.*

Václav Švejk
místo č. 5 ve Blatné

A tady je oněch sedm míst, v nichž Jaroslav Hašek mluví o Kralupech:

„Čímpak vy jste v civilu, pane rechnungsfěbl?“, zeptal se Švejk. Účetní šikovatel Vaněk byl tak překvapen tím familiérním sousedským tónem dobrého vojáka Švejka, že nedbaje své důstojnosti, kterou velice rád ukazoval před vojáky kumpanie, odpověděl, jako by byl Švejkův podřízený: „**Já jsem takto drogista Vaněk z Kralup.**“ „Já jsem se taky učil materialistou“, řekl Švejk, „u nějakýho pana Kokošky na Perštýně v Praze. To byl náramnej podivín, a když jsem mu jednou vomylem ve sklepě zapálil sud benzinu a von vyhořel, tak mne vyhnal a gremium mne už nikde nepřijalo, takže jsem se kvůli pitomýmu sudu benzinu nemoh doučit.“

Účetní šikovatel Vaněk naproti tomu velice sympaticky se vyjádřil o Itálii. Má v **Kralupech** při své drogerii výrobu citronové šťávy, kterou dělá ze shnilých citronů, a nejlacinější citrony a nejshnilější vždy kupoval z Itálie. Teď bude konec s dopravou citronů z Itálie **do Kralup**. Není pochyby, že válka s Itálií přinese různá překvapení, poněvadž se bude chtít Rakousko pomstít. „Vono se řekne,“ usmál se Švejk, „pomstít se. Někdo myslí, že se pomstí, a nakonec to vodnese ten, koho si jako takovej člověk vybral za nástroj své pomsty.“

„Jakou smrt mně určujete, Marku?“ „Jen tolik nespěchejte, pane rechnungsfeldvėbl, tak rychle to nejde.“ Jednoroční

dobrovolník se zamyslel: „**Vy jste z Kralup**, není-liž pravda; tedy pište domů, **do Kralup**, že zmizíte beze stopy, ale pište nějak opatrně. Nebo si přejete býti těžce raněn, zůstat ležet za drahthindernissama? Ležíte si tak pěkně s přelámanou nohou celý den. V noci nepřítel reflektorem osvětluje naši posici a zpozoruje vás; myslí, že konáte výzvědnou službu, počne do vás řezat granáty a šrapnely. Vy jste vykonal ohromnou službu pro vojsko, poněvadž na vás nepřátelské vojsko vypotřebovalo takové množství munice jako na celý batalion, a vaše součástky plující volně vzduchem po všech těch výbuších nad vámi, prorážejíce rotací vzduch, zpívají píseň velkého vítězství.“

Z místa, kde ležel Švejk, ozvalo se zívnutí a bylo slyšet, jak Švejk mluví ze spaní: „**To mají pravdu, paní Müllerová**, že jsou si lidi podobný. **V Kralupech** stavěl pumpy nějaký pan Jaroš a ten se podobal hodináři Lejhanzovi z Pardubic, jako když mu z voka vypadne, a ten zas byl tak nápadně podobnej jičinskýmu Piskorovi a všichni čtyři dohromady neznámýmu sebevrahovi, kterýho naši

voběšeného a úplně zetlelého v jednom rybníku u Jindřichova Hradce, zrovna pod dráhou, kde se asi vrhnul pod vlak.“ Ozvalo se nové zívnutí a potom ještě dodatek: „Potom ty všechny vostatní vodsoudili k velké pokutě, a zejtra mně udělají, paní Müllerová, cizený nudle.“

Švejk vydal se tedy s účetním šikovatelem Vaňkem podle maršruty. Bylo po poledni; krajina těžce oddychovala ve vedru a špatně zaházené jámy s pochovanými vojáky vydávaly hnilobný zápach. Přišli do krajiny, kde byly svedeny boje na postupech k Přemyslu a kde strojními puškami byly skoseny celé bataliony. V malých lesících u říčky bylo znát řádění artilerie. Na velkých plochách a úbočích čněly místy místo stromů jakési pahýly ze země a tuto poušť brázdily zákopy. „Tady to vypadá jinak než u Prahy,“ řekl Švejk, aby přerušil mlčení. „U nás už máme po žních,“ řekl účetní šikovatel Vaněk. „**Na Kralupsku začínáme nejdřív.**“ „Tady bude po válce moc dobrá ouroda,“ řekl po chvíli Švejk. „Nebudou si tu muset kupovat kostní moučku, to je moc výhodný pro rolníky, když jim na poli zpráchniví celej regiment; je to zkrátka vobživa. Jenom vo jedno mám starost, aby ti rolníci nedali se vod nikoho nabulíkovat a neprodávali ty kosti vojáků zbytečně na špodium do cukrovarů.“ ip

Samozvaný tribun Cola di Rienzo, Karel IV. a Roudnice nad Labem

Jednou z nejbarvitějších postav středověké Itálie byl římský tribun Cola di Rienzo. Jsem přesvědčená, že jeho zajímavý život osloví i čtenáře Novinek; už také proto, že se stal jedním z nejvýznamnějších vězňů Otce vlasti, Karla IV. Díky němu totiž Cola poznal i hluboká a studená sklepení roudnického hradu. Skutečné jméno Cola di Rienzo bylo vlastně Niccoló Lorenzo, což se dá přeložit do češtiny jako Mikuláš Vavřincův. Na to, že pocházel z poměrně chudé rodiny obyčejného krčmáře, se mu dostalo slušného vzdělání. Stal se písařem, což v době, kdy gramotnost nebyla zdaleka běžná, byla profese v mnoha ohledech totožná (a samozřejmě i velmi výnosná) s dnešním notářem.

Středověká Itálie byla rozkouskovaná na desítky městských států a státek. Kdysi světovládný Řím ještě více upadal tím, že papežové odtud přenesli svoje sídlo do jihofrancouzského Avignonu. Po jejich odchodu soupeřily o moc ve městě jednotlivé šlechtické rodiny, jako například Collonové, Orsiniové a další, které obsazovaly posty jakýchsi správců města – senátorů. Jenže tito senátoři museli slibovat poslušnost papeži a přijímat své úřady z jeho rukou. V roce 1342 se stali senátory Berthold Orsini a Štěpán Colonna. Jenže papež Benedikt XII. právě zemřel a oba noví senátoři si museli vyžádat souhlas

nového papeže Klimenta VI. Zároveň s potvrzením svého senátorského úřadu ho chtěli oficiálně požádat, aby znovu přenesl své sídlo do Říma.

V Avignonu se objevil také písař Cola di Rienzo a rovněž žádal, aby se papež vrátil do Říma. Oháněl se přitom zmocněním římského lidu podepsaným třinácti představiteli řemeslnických cechů. Papež nakonec alespoň částečně vyhověl oběma římským deputacím a přislíbil, že Řím alespoň navštíví a pro blížící se jubilejní rok 1350 vyhlásí „milostivé léto“, což byla záležitost, která vždycky přitahovala do Věčného města davy poutníků a zajistila místním hostinským a kramářům dobré obchody.

Cola di Rienzo nelenil a o tomto výsledku ještě z Avignonu informoval Římany zvláštním listem. Podepsal se jako *Niccoló Lorenzo, římský konšel, jediný lidový vyslanec sirotků, vdov a chudáků.*

Patnáctého února 1347 se na vratech jednoho z římských kostelů objevila cedula s nápisem: *V krátké době se Římané navrátí k svému dobrému, starému zřízení,* jehož autorem byl právě Cola di Rienzo. K ovládnutí města si vybral významný křesťanský svátek - svatodušní neděli 20. května 1347. V procesí kráčel po jeho boku pod starobylými římskými praporce dokonce papežský vikář biskup Raimund z Orvieta. K průvodu se přidávali lidé z celého Říma. Cola v jeho čele došel až na Kapitol a zde se po sugestivním projevu nechal spolu s papežským vikářem jmenovat římským tribunem (mluvčím a zástupcem lidu) s tím, že nahrazují dosavadní dva senátory a ujímají se moci ve městě. V okamžiku, kdy byl zvolen, dal vypustit bílého holuba, který náhodou zakroužil nad jeho hlavou. Pověřivý římský lid v tom samozřejmě spatřoval symbolické znamení boží přízně.

Cola di Rienzo jménem obou tribunů vyhlásil, že od nynějška bude přísně trestáno jakékoli zabití člověka a nad mírem ve městě bude bdít nově vytvořená milice. Žádný šlechtic přitom nesmí svými ozbrojenci obsazovat římské pevnosti a mosty a poskytovat ve svých palácích útočiště cizincům a nesmí (jako doposud) vybírat žádné poplatky, mýtné a pokuty. Právo na jejich vybírání bude mít jen tribun. Nová opatření se setkala s odporem nejbohatších římských rodů. Štěpán Collona prohlásil, že se mu nová římská republika nelíbí. Cola di Rienzo mu v odvetu přikázal, aby opustil Řím. Collona však doručený příkaz roztrhal se slovy: „*Bude-li mne ten blázen ještě více zlobit, dám ho shodit z oken Kapitolu.*“ Ale tribun nechal shromáždit novou římskou milici, která vyrazila ke Collonovu paláci, jehož majitel raději utekl z města.

Cola di Rienzo začal tvrdě potlačovat římskou šlechtu. Dokonce zakázal oslovení „*pane*“ a používání erbů. Šlechtic Martin de Porto skončil na šibenici. Zavedl také přísné tresty za rouhání, opilství a rvačky a zakázal hazardní hry. Sám se nechal oslavovat, jezdil na bílém koni v rouchu ze zeleného a žlutého hedvábí a na hlavě nosil vavřínový věnec. Slavný italský básník Francesco Petrarca mu pochleboval verši: „*Zdráv buď tvůrče římské svobody, římského míru a pokoje...*“

V září 1347 se Cola di Rienzo rozhodl definitivně vypořádat s římskými šlechtici. Uspořádal pro ně na Kapitolu bohatou hostinu, v jejímž průběhu byli nečekaně zajiati a uvězněni. Z vězení pak mohli pozorovat, jak se pro ně staví popravčí lešení. V průběhu přípravy krvavé exekuce se však Cola dostal do sporu s některými měšťany, kteří se za šlechtice přimlouvali. Na jejich naléhání vězně propustil.

V dalších týdnech proti sobě popudil papeže Klimenta VI. výzvami ke sjednocení Itálie a útoky proti církvi. Také šlechta znovu zvedala hlavu a vytáhla s vojskem proti Římu. Milice však 21. listopadu 1347 vlákala jeho předáky Štěpána a Jana Colonna do města, kde je zavraždila. V dalších bojích bylo šlechtické vojsko poraženo a Cola di Rienzo pyšně prohlásil: „*Usekl jsem uši hlavě, které to nedovedl učinit ani papež, ani císař.*“

Ale už v prosinci 1347 se do čela nového spiknutí postavil další šlechtic Lukáš Savelli a vyzval k odporu proti samozvanému tribunovi. Cola di Rienzo dal sice znovu svolat milice do zbraně, jenže tentokrát už Římany přešla chuť znovu válčit. Zoufalý „lídr“ Cola di Rienzo se proto vzdal tribunátu a tajně uprchl z Říma.

V roce 1350 dorazil do Prahy a usiloval o setkání s římským a českým králem Karlem IV. Chtěl mu předložit svůj projekt na obnovení římského impéria v antickém slova smyslu. Nevybral si ho náhodou. Cola totiž o sobě s oblibou rozšiřoval, že jeho otcem nebyl obyčejný krčmář, ale římský císař Jindřich VII. Lucemburský, tedy Karlův děd. Považoval se tedy za strýce našeho Otce vlasti. Římský a český král ho však navzdory údajnému příbuzenství nechal na dobu delší než jeden rok **uvěznit na hradě v Roudnici nad Labem**. V létě 1352 pak vyhověl opakované papežově žádosti a vydal bývalého tribuna do Avignonu, kde byl Cola znovu uvězněn.

Když Kliment VI. v prosinci 1352 zemřel, nový papež Inocenc VI. usoudil, že by tribun mohl být ještě prospěšný. Propustil ho tedy z vězení a poslal se žoldnéřským vojskem do Říma. Prvního srpna 1354 se jednačtyřicetiletý Cola na bílém koni a v červeném zlatě podšitém plášti vrátil do Věčného města. Jeho nová vláda však netrvala dlouho. Už **8. října 1354** ho rozzuřený dav

Římanů lynčoval a bez milosti ubil. Tribunova mrtvola pak byla spalena na hranici a popel vhozen do řeky Tiberu.

ip